

JUSTITIS MINISTERIET

Forslag
til

Lov om ændring af lov om foranstaltninger mod smitsomme og andre overførbare sygdomme
(Yderligere foranstaltninger for at forebygge og inddæmme smitte med COVID-19 m.v.)

§ 1

I lov om foranstaltninger mod smitsomme og andre overførbare sygdomme, jf. lovbekendtgørelse nr. 1026 af 1. oktober 2019, som ændret ved bekendtgørelse nr. 156 af 27. februar 2020, bekendtgørelse nr. 157 af 27. februar 2020 og lov nr. 208 af 17. marts 2020, foretages følgende ændringer:

1. I § 1, stk. 2, indsættes efter ”ministeren”: ”, og iagttage de pligter, der påhviler ministeren”.

2. I § 1 indsættes som stk. 3:

”Stk. 3. Sundheds- og ældreministeren kan fastsætte regler om adgangen til at klage over afgørelser, der er truffet i henhold til bemyndigelse i medfør af stk. 2.”

3. I § 6, stk. 1, 1. pkt., ændres ”afholdelse af og deltagelse i større forsamlinger, arrangementer, begivenheder m.v.” til: ”, at flere personer befinder sig på samme sted.”, og i 2. pkt. ændres ”forsamlinger, arrangementer, begivenheder m.v.” til: ”steder, hvor flere personer befinder sig.”

4. I § 6 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

”Stk. 3. Sundheds- og ældreministeren kan, når det er nødvendigt for at forebygge eller inddæmme udbredelse af en alment farlig sygdom her i landet, efter forhandling med justitsministeren fastsætte regler om, at politiet kan nedlægge forbud mod ophold på et bestemt sted, hvortil der er almindelig adgang, i en bestemt periode, hvis det efter politiets skøn er nødvendigt for at forhindre fare for smitte med en alment farlig sygdom det pågældende sted. Sundheds- og ældreministeren kan endvidere fastsætte regler om, at den, der har rådighed over et sted, som er omfattet af et forbud, efter anmodning fra politiet skal bistå med opsætning af skilte eller lignende.”

Stk. 3 bliver herefter stk. 4.

5. I § 6, stk. 3, der bliver stk. 4, ændres ”stk. 1” til: ”stk. 1 og 3”.

6. I § 6 a ændres ”adgangen til offentlige institutioner m.v.” til: ”adgangen til eller brugen af indendørs eller udendørs offentlige institutioner og idrætsanlæg, legepladser og lignende faciliteter, der frembyder smittefare.”

7. I § 6 a indsættes som 2. pkt.:

”Regler fastsat i medfør af 1. pkt. kan fravige anden lovgivning.”

8. I § 12 a, 1. pkt., ændres ”transportministeren” til: ”vedkommende minister”.

9. I § 12 b, 1. pkt., ændres ”lokaler, som erhvervsdrivende råder over” til: ”lokaler og andre lokaliteter, som fysiske eller juridiske personer råder over”.

10. I § 12 c indsættes efter ”plejehjem”: ”, plejeboliger, aflastningspladser, anbringelsessteder og botilbud m.v.”, og efter ”sygehuse” indsættes: ”og klinikker”

11. I § 12 d indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

”Stk. 2. Sundheds- og ældreministeren kan fastsætte regler om fravigelse af betingelser fastsat i anden lovgivning eller i medfør af anden lovgivning, når fravigelse er nødvendig for at sikre patientsikkerheden eller patienters og borgeres behandling, pleje og andre rettigheder m.v. i anden lovgivning eller i medfør af anden lovgivning, og disse betingelser ikke vil kunne opfyldes

som følge af et ekstraordinært ressourcetræk hos sundhedsmyndighederne eller tiltag eller foranstaltninger, der er truffet med henblik på at forebygge eller inddæmme udbredelsen af en alment farlig sygdom her i landet.”

Stk. 2 bliver herefter stk. 3.

12. I § 13, stk. 3, ændres ”transportministeren” til: ”vedkommende minister”.

13. I § 29, stk. 1, nr. 1, indsættes efter ”overtræder”: ”§ 13, stk. 1 eller 2, eller”.

14. § 29, stk. 2, affattes således:

”Stk. 2. I forskrifter, der udfærdiges efter loven, kan der fastsættes straf af bøde eller fængsel indtil 6 måneder for overtrædelse af bestemmelserne i forskrifterne.”

15. I § 29 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

”Stk. 3. Ved udmåling af bøder til erhvervsdrivende efter forskrifter, der udfærdiges i henhold til loven, skal der tages hensyn til antallet af ansatte i virksomheden på gerningstidspunktet.”

Stk. 3 bliver herefter stk. 4.

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft ved bekendtgørelsen i Lovtidende.

Stk. 2. Regler fastsat i medfør af § 1, stk. 2, §§ 6, 6 a, 12 a-12 d og 13 og § 29, stk. 2, i lov om foranstaltninger mod smitsomme og andre overførbare sygdomme forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af § 1, stk. 2, §§ 6, 6 a, 12 a-12 d og 13 og § 29, stk. 2, i lov om foranstaltninger mod smitsomme og andre overførbare sygdomme, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 1, 3-12 og 14.

§ 3

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Mulighed for at fastsætte regler om klageadgang ved delegation til andre myndigheder

2.1.1. Gældende ret

2.1.2. Sundheds- og Ældreministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

2.2. Forbud mod, at flere personer befinder sig på samme sted

2.2.1. Gældende ret

2.2.2. Sundheds- og Ældreministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

2.3. Forbud mod ophold på steder, hvortil der er almindelig adgang

2.3.1. Gældende ret

2.3.2. Sundheds- og Ældreministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

2.4. Forbud mod eller restriktioner for adgang til udendørs offentlige idrætsanlæg, legepladser m.v.

2.4.1. Gældende ret

2.4.2. Sundheds- og Ældreministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

2.5. Forbud mod eller restriktioner for adgang til lokaler og udendørsområder, som fysiske eller juridiske personer råder over

2.5.1. Gældende ret

2.5.2. Sundheds- og Ældreministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

2.6. Besøgsrestriktioner for anbringelsessteder og botilbud m.v.

2.6.1 Gældende ret

2.6.2. Sundheds- og Ældreministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

2.7. Fravigelse af lovgivningen af hensyn til patienters og borgeres behandlings- og plejerettigheder og andre rettigheder

2.7.1 Gældende ret

2.7.2. Sundheds- og Ældreministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

2.8. Udmåling af bøder for overtrædelser af forskrifter udstedt i medfør af loven

2.8.1. Gældende ret

2.8.2. Sundheds- og Ældreministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

3. Forholdet til grundloven og Danmarks internationale forpligtelser

3.1. Grundloven

3.1.1. Grundlovens § 79

3.1.2. Grundlovens § 73

3.1.3. Grundlovens § 67

3.2. Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK)

3.2.1. EMRK artikel 11

3.2.2. *EMRK artikel 8 og artikel 2 i 4. tillægsprotokol til EMRK*

4. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

6. Administrative konsekvenser for borgerne

7. Miljømæssige konsekvenser

8. Forholdet til EU-retten

9. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

10. Sammenfattende skema

1. Indledning

Regeringens altoverskyggende hovedprioritet er fortsat at afbøde de alvorlige konsekvenser af spredningen af COVID-19 i det danske samfund mest muligt. Det er helt afgørende, at samfundet og myndighederne er rustet til og har de nødvendige redskaber til at udføre opgaven og modvirke yderligere udbredelse af Coronavirussygdom 2019.

Med lov nr. 208 af 17. marts 2020 om ændring af lov om foranstaltninger mod smitsomme og andre overførbare sygdomme (Udvidelse af foranstaltninger til at forebygge og inddæmme smitte samt sikring af kapacitetsmæssige ressourcer m.v.) fik regeringen på en række områder adgang til at sikre myndighedernes handlemuligheder og en effektiv ressourceudnyttelse mod smitsomme og andre overførbare sygdomme. Det er i vid udstrækning vurderingen, at disse tiltag mod smittespredning allerede har haft en betydelig effekt på danskernes aktiviteter og adfærd, og at de vil bidrage til at aflaste og afbøde belastningen af sundhedsvæsenet.

Det er imidlertid regeringens opfattelse, at den nuværende lovgivning på en række områder fortsat ikke nødvendigvis er tilstrækkelig til at sikre myndighedernes handlemuligheder i forhold til inddæmningen og afbødning af konsekvenserne af smitsomme og andre overførbare sygdomme, herunder COVID-19. Der er således efter regeringens opfattelse behov for nye handlemuligheder, så det sikres, at myndighederne hurtigt kan handle, hvis det måtte vise sig nødvendigt. Det bekræftes også af udviklingen i en række øvrige europæiske lande.

På den baggrund foreslår regeringen en række nye ændringer og justeringer af epidemiloven.

Det foreslås, at den gældende mulighed for at fastsætte regler om forbud mod forsamlinger m.v. udvides fra i dag at omfatte større forsamlinger, arrangementer, begivenheder m.v. til at omfatte muligheden for at fastsætte regler om forbud mod, at flere personer befinder sig på samme sted. Dermed vil der som den nedre grænse kunne fastsættes regler om forbud mod, at 3 personer eller flere befinder sig på samme sted. Det forudsættes i den forbindelse, at personer fra samme husstand samt nærmeste pårørende ikke vil kunne omfattes af et sådant forbud.

Det foreslås endvidere, at muligheden for at regulere adgangen til offentlige institutioner m.v. udvides til også om nødvendigt at kunne omfatte udendørs idrætsanlæg, legepladser og lignende faciliteter, der frembyder smittefare.

Det foreslås desuden, at den gældende mulighed for at regulere lokaler, som erhvervsdrivende råder over, udvides til både at omfatte udendørs arealer og lokaler, som enhver fysisk eller juridisk person råder over. Det vil eksempelvis give mulighed for at regulere adgangen til forlystelsesparkers udendørs arealer eller museer m.v., som hverken er offentlige eller erhvervsdrivende.

Herudover foreslås indført en mulighed for, at politiet, hvis det er nødvendigt, i en bestemt periode kan nedlægge forbud mod at tage ophold på et bestemt sted, hvortil der er almindelig adgang. Hjemlen vil f.eks. kunne bruges, hvis politiet erfarer, at der på bestemte steder gentagne gange samler sig menneskemængder på en sådan måde, at der er forhøjet smittefare.

Endvidere foreslås en forhøjelse af bødeniveauet for overtrædelse af regler fastsat i medfør af epidemiloven, herunder mulighed for at graduere størrelsen af en bøde afhængigt af virksomhedens størrelse, med henblik på at sikre, at bøder også for større virksomheder bliver økonomisk følelige på samme måde som for mindre virksomheder og dermed får en tilsvarende præventiv effekt.

Endelig lægges der med lovforslaget op til at rette op på nogle uhensigtsmæssigheder og udeladelser ved lov nr. 208 af 17. marts 2020.

Det foreslås således bl.a. at åbne mulighed for at regulere rekursadgangen (klageadgangen) for de påbud, som kan udstedes af bl.a. politiet eller Styrelsen for Patientsikkerhed, og regulere adgangen til at aflægge besøg på anbringelsessteder og botilbud m.v. på det sociale område

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Mulighed for at fastsætte regler om klageadgang ved delegation til andre myndigheder

2.1.1. Gældende ret

Efter § 1, stk. 2, i lov om foranstaltninger mod smitsomme og andre overførbare sygdomme (epidemiloven) kan sundheds- og ældreministeren bemyndige andre myndigheder, herunder de epidemikommissioner, der er

nævnt i kapitel 2, til at udøve de beføjelser, der i denne lov er tillagt ministeren.

Sundheds- og ældreministeren kan både bemyndige myndigheder under Sundheds- og Ældreministeriet og myndigheder under andre ministerier til at udøve de beføjelser, der følger af loven. Sundheds- og ældreministeren kan endvidere i regler, der fastsættes i medfør af loven, fastsætte, at andre myndigheder skal udøve beføjelserne ifølge de pågældende regler.

Sundheds- og ældreministeren har bemyndiget politiet til at udøve de beføjelser, der følger af bekendtgørelse nr. 224 af 17. marts 2020 om forbud mod større forsamlinger og forbud mod adgang til og restriktioner for visse lokaler i forbindelse med håndtering af Coronavirussygdom 2019 (COVID-19) med senere ændring, jf. bekendtgørelsens § 10. Bekendtgørelsen er udstedt i medfør af bl.a. epidemilovens §§ 6, 6 a og 12 b.

Hvor der er sket delegation af kompetence fra en myndighed til en anden, vil der normalt være rekurs til den delegerende myndighed. Der er derfor efter gældende ret adgang for en part til at klage over afgørelser, som en myndighed har truffet efter bemyndigelse fra sundheds- og ældreministeren i medfør af epidemilovens § 1, stk. 2.

Efter gældende ret er der som følge heraf f.eks. adgang til at klage til Sundheds- og Ældreministeriet over politiets afgørelser i medfør af den ovennævnte bekendtgørelse.

2.1.2. Sundheds- og Ældreministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det er efter Sundheds- og Ældreministeriets opfattelse ikke hensigtsmæssigt, at afgørelser, der træffes af andre myndigheder efter bemyndigelse fra sundheds- og ældreministeren, i alle tilfælde kan påklages til Sundheds- og Ældreministeriet. Det skyldes, at Sundheds- og Ældreministeriet ikke i alle tilfælde besidder den sagkundskab, der er nødvendig for at kunne behandle klagerne.

Det foreslås på den baggrund, at sundheds- og ældreministeren bemyndiges til at fastsætte regler om adgangen til at klage over afgørelser, der er truffet i henhold til bemyndigelse. Det vil i medfør heraf kunne fastsættes, at politiets afgørelser i medfør af den ovennævnte bekendtgørelse om forbud mod

større forsamlinger og forbud mod adgang til og restriktioner for visse lokaler i forbindelse med håndtering af Coronavirussygdom 2019 (COVID-19) skal kunne påklages til Rigspolitiet i stedet for til Sundheds- og Ældreministeriet. I givet fald vil det endvidere kunne fastsættes, at Rigspolitiets afgørelser i klagesager ikke kan påklages til Justitsministeriet.

2.2. Forbud mod, at flere personer befinder sig på samme sted

2.2.1. Gældende ret

Det følger af epidemilovens § 6, stk. 1, 1. pkt., at sundheds- og ældreministeren, når det er nødvendigt for at forebygge eller inddæmme udbredelse af en alment farlig sygdom her i landet, efter forhandling med justitsministeren kan fastsætte regler om forbud mod afholdelse af og deltagelse i større forsamlinger, arrangementer, begivenheder m.v.

Det følger endvidere af epidemilovens § 6, stk. 1, 2. pkt., at regler fastsat i medfør af 1. pkt. kan omfatte både indendørs, udendørs, offentlige og private forsamlinger, arrangementer, begivenheder m.v.

Det følger bl.a. af bemærkningerne til bestemmelsen, at det umiddelbart var hensigten, at grænsen for størrelsen på forsamlinger skal være 100 personer, men at antallet kan hæves eller sænkes afhængigt af, hvad der vurderes at være nødvendigt for at forebygge eller inddæmme udbredelse af den pågældende sygdom, jf. Folketingstidende 2019-20, A, L 133 som fremsat, side 24.

Derudover følger det af bemærkningerne, at de regler om forbud mod afholdelse og deltagelse i forsamlinger, arrangementer, begivenheder m.v., der kan udstedes i medfør af bestemmelsen, skal forstås i bred forstand, og at de vil kunne omfatte enhver situation, hvor personer opholder sig sammen, jf. Folketingstidende 2019-20, A, L 133 som fremsat, side 24.

Det fremgår endvidere af bemærkningerne, at reglerne om forbud ikke vil omfatte almindelig tilstedeværelse på en arbejdsplads, men at de dog vil kunne omfatte forsamlinger på en arbejdsplads, f.eks. fællesmøder.

Den gældende bestemmelse i § 6, stk. 1, er udmøntet i §§ 1 og 2 i bekendtgørelse nr. 224 af 17. marts 2020 om forbud mod større forsamlinger og forbud mod adgang til og restriktioner for visse lokaler i forbindelse med håndtering af Coronavirussygdom 2019 (COVID-19) med senere ændring. Det fremgår af § 1 i bekendtgørelsen, at det er forbudt at afholde og deltage

i indendørs og udendørs arrangementer, begivenheder, aktiviteter eller lignende, hvor der er flere end 10 personer til stede. Desuden fremgår det af § 2, stk. 1, at politiet, hvis flere end 10 personer befinder sig sammen på et offentligt tilgængeligt sted på en sådan måde, at det efter politiets skøn udgør en særlig fare for smitte med COVID-19, kan påbyde personerne at forlade stedet.

2.2.2. Sundheds- og Ældreministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Efter Sundheds- og Ældreministeriets opfattelse kan det – afhængigt af det videre forløb af indsatsen for at forebygge eller inddæmme udbredelsen af COVID-19 – vise sig nødvendigt at skærpe de nuværende regler fastsat i medfør af epidemilovens § 6, stk. 1, om forbud mod forsamlinger m.v.

Derfor bør den gældende hjemmel i epidemilovens § 6, stk. 1, ændres, så reglerne om forbud mod forsamlinger m.v. vil kunne skærpes, hvis der viser sig behov herfor, f.eks. ved at indføre forbud mod, at 3 personer befinder sig på samme sted, dog med visse undtagelser.

Det foreslås på den baggrund, at epidemilovens § 6, stk. 1, 1. pkt., ændres, således at muligheden for at fastsætte regler om forbud udvides fra i dag at omfatte større forsamlinger, arrangementer, begivenheder m.v. til at omfatte muligheden for at fastsætte regler om forbud mod, at flere personer befinder sig på samme sted.

Med den foreslåede ændring vil det ikke længere være et krav, at forbuddet kun kan rettes mod ”større” forsamlinger m.v. Det betyder, at der med bestemmelsen, hvis det måtte vise sig nødvendigt, også vil kunne fastsættes regler om forbud mod mindre forsamlinger m.v. Dermed vil der som den nedre grænse kunne fastsættes regler om forbud mod, at 3 personer eller flere befinder sig på samme sted.

Med den foreslåede ændring vil det ikke længere fremgå af lovteksten, at der skal være tale om en forsamling, arrangement, begivenhed m.v., idet lovteksten foreslås ændret, således at henvisningen til forsamlinger, arrangementer, begivenheder m.v. udgår og erstattes af, at der kan fastsættes regler om forbud mod, at flere personer befinder sig på samme sted. Der er tale om en præcisering af lovteksten, da det allerede fremgår af den gældende lovtekst, at der ikke er tale om en udtømmende opregning, jf. ordet ”m.v.”, og da det fremgår af bemærkningerne til den gældende bestemmelse, at enhver situation, hvor personer opholder sig sammen, vil kunne være omfattet

af regler udstedt i medfør af bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2019-20, A, L 133 som fremsat, side 24.

Det bemærkes i den forbindelse, at det forudsættes, at der ikke vil blive fastsat regler om forbud mod, at tre medlemmer eller flere af samme husstand befinder sig på samme sted.

Det forudsættes også, der ikke fastsættes regler om forbud mod, at tre personer eller flere, som er nærmeste pårørende, befinder sig på samme sted. Ved nærmeste pårørende forstås personens ægtefælle, faste samlevende, faste partnere, forældre, børn og søskende.

Det forudsættes endvidere, at der ikke vil blive fastsat regler om forbud mod, at personer, som ikke tilhører samme husstand, men hvis boligforhold tilsiger, at de i praksis ikke kan undgå et vist mål af omgang med hinanden, befinder sig på samme sted. Det gælder f.eks. studerende i kollegieboliger med fælles køkken- og/eller bedefaciliteter og lignende boligfællesskaber.

Det bemærkes endvidere, at det forudsættes, at der som udgangspunkt ikke med hjemmel i bestemmelsen vil blive fastsat regler, der gælder for private boliger. Hvis det måtte vise sig nødvendigt, vil der dog kunne fastsættes regler for situationer, hvor private boliger benyttes til sammenkomster med personer uden for husstanden, der er forsamlet på en sådan måde, som skønnes at udgøre en særlig fare for smitte med Coronavirussygdom 2019 (COVID-19).

Endelig bemærkes det, at det fortsat er hensigten, at reglerne om forbud ikke vil omfatte almindelig tilstedeværelse på en arbejdsplads, men at reglerne dog vil kunne omfatte forsamlinger på en arbejdsplads, f.eks. fællesmøder.

2.3. Forbud mod ophold på steder, hvortil der er almindelig adgang

2.3.1. Gældende ret

Det følger af epidemilovens § 6, stk. 1, 1. pkt., at sundheds- og ældreministeren, når det er nødvendigt for at forebygge eller inddæmme udbredelse af en alment farlig sygdom her i landet, efter forhandling med justitsministeren kan fastsætte regler om forbud mod afholdelse af og deltagelse i større forsamlinger, arrangementer, begivenheder m.v.

I medfør af bl.a. denne bestemmelse har sundheds- og ældreministeren udstedt bekendtgørelse nr. 224 af 17. marts 2020 om forbud mod større forsamlinger og forbud mod adgang til og restriktioner for visse lokaler i forbindelse med håndtering af Coronavirussygdom 2019 (COVID-19) med senere ændring.

Det fremgår af § 1 i bekendtgørelsen, at det er forbudt at afholde og deltage i indendørs og udendørs arrangementer, begivenheder, aktiviteter eller lignende, hvor der er flere end 10 personer til stede. Desuden fremgår det af § 2, stk. 1, at politiet, hvis flere end 10 personer befinder sig sammen på et offentligt tilgængeligt sted på en sådan måde, at det efter politiets skøn udgør en særlig fare for smitte med COVID-19, kan påbyde personerne at forlade stedet.

Epidemiloven giver ikke hjemmel til at fastsætte regler om, at politiet kan nedlægge forbud mod ophold på bestemte steder, hvortil der er almindelig adgang. Der kan dog under visse betingelser i medfør af § 6 a fastsættes regler om forbud mod eller restriktioner for adgang til offentlige institutioner m.v. og i medfør af § 12 b fastsættes regler om forbud mod eller restriktioner for adgang til lokaler, som erhvervsdrivende råder over, og hvortil offentligheden har adgang. Det bemærkes, at §§ 6 a og 12 b foreslås udvidet med lovforslaget, jf. nærmere pkt. 2.5.2.

2.3.2. Sundheds- og Ældreministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Som det fremgår, har politiet ikke efter de gældende regler i epidemiloven mulighed for at nedlægge forbud mod ophold på bestemte steder i det offentlige rum, herunder pladser, parker og strande.

Der vil i medfør af epidemilovens § 6, stk. 1, der foreslås udvidet med lovforslaget, jf. pkt. 2.2.2, kunne fastsættes regler om forbud mod, at flere personer befinder sig på samme sted. Det kan imidlertid – afhængigt af det videre forløb af indsatsen for at forebygge eller inddæmme udbredelsen af COVID-19 – vise sig, at sådanne regler ikke er tilstrækkelige til at forhindre smittespredning på steder i det offentlige rum, hvor flere personer typisk befinder sig tæt på hinanden, herunder på strande, pladser og veje og i parker. Det gælder ikke mindst, hvis det er nødvendigt at fortsætte indsatsen i foråret og sommeren, hvor sådanne steder i stigende omfang må forventes at blive benyttet af offentligheden.

Efter Sundheds- og Ældreministeriets opfattelse bør der på den baggrund indføres mulighed for, at politiet kan nedlægge forbud mod ophold sådanne steder, hvis det i konkrete tilfælde viser sig, at de regler, der fastsættes i medfør af epidemilovens § 6, stk. 1, om forbud mod, at flere personer befinder sig på samme sted, ikke er tilstrækkelige til at forhindre smittefare.

Det foreslås derfor, at sundheds- og ældreministeren, når det er nødvendigt for at forebygge eller inddæmme udbredelse af en alment farlig sygdom her i landet, efter forhandling med justitsministeren skal kunne fastsætte regler om, at politiet kan nedlægge forbud mod ophold på bestemte steder, hvortil der er almindelig adgang, i en bestemt periode, hvis det efter politiets skøn er nødvendigt for at forhindre fare for smitte med en alment farlig sygdom det pågældende sted.

Politiet forbud efter regler fastsat i medfør af bestemmelsen vil kunne gælde for et ”bestemt sted, hvortil der er almindelig adgang”. Det omfatter bl.a. offentlige parker, pladser, strande, veje, forlystelsesparker, banegårde og lufthavne og forretninger og indkøbscentre i åbningstiden.

Det forudsættes dog, at adgangen til at nedlægge forbud i almindelighed kun bruges, hvis de regler, der måtte være fastsat i medfør af epidemilovens §§ 6 a og 12 b, som udvidet ved lovforslaget, jf. pkt. 2.4.2 og 2.5.2, om offentlige institutioner, idrætsanlæg, legepladser m.v. og lokaler og andre lokaliteter, som fysiske og juridiske personer råder over, og hvortil offentligheden har adgang, i det konkrete tilfælde ikke er tilstrækkelige til at forhindre smittefare det pågældende sted.

Det forudsættes også, at adgangen til at nedlægge forbud ikke vil blive anvendt, hvis regler fastsat i medfør af epidemilovens § 6, stk. 1, som ligeledes foreslås udvidet, jf. pkt. 2.2.2, i det konkrete tilfælde er tilstrækkelige til at forhindre faren for smittespredning det pågældende sted.

Politiet vil i medfør af regler fastsat efter den foreslåede bemyndigelsesbestemmelse kunne forbyde ophold det pågældende sted. Et forbud vil derimod ikke omfatte almindelig færden det pågældende sted. Det vil således uanset et nedlagt forbud fortsat være lovligt eksempelvis at gå henover en plads eller igennem en park, som er omfattet af forbuddet.

Forbud mod ophold vil alene kunne nedlægges for mindre, afgrænsede områder, f.eks. en bestemt plads, park, strand eller vej, og kun hvis betingel-

serne, jf. ovenfor, for at nedlægge forbud er opfyldt i forhold til det pågældende sted. Der vil således ikke kunne nedlægges forbud, der omfatter større områder som f.eks. en bydel.

Forbuddet vil skulle nedlægges for et bestemt tidsrum, men tidsrummet vil kunne forlænges, hvis betingelserne for nedlæggelse af forbud fortsat er opfyldt.

Det vil i regler, som udstedes i medfør af den foreslåede bemyndigelsesbestemmelse, også skulle fastsættes, hvordan politiets beslutning om at nedlægge forbud mod ophold et bestemt sted skal offentliggøres. Det forudsættes i den forbindelse, at forbuddet offentliggøres på en tydelig måde det pågældende sted ved skiltning eller lignende, og at der på politiets officielle hjemmeside gives oplysninger om nedlagte forbud.

Det foreslås endvidere, at der kan fastsættes regler om, at den, der har rådighed over et sted, som er omfattet af et forbud, efter anmodning fra politiet skal bistå med opsætning af skilte eller lignende. Sådanne regler vil eksempelvis kunne indebære, at kommunalbestyrelsen skal bistå politiet med at opsætte skilte ved kommunens parker eller pladser, som er omfattet af et forbud.

2.4. Forbud mod eller restriktioner for adgang til udendørs offentlige idrætsanlæg, legepladser m.v.

2.4.1. Gældende ret

Efter den gældende bestemmelse i epidemilovens § 6 a kan sundheds- og ældreministeren, når det er nødvendigt for at forebygge eller inddæmme udbredelse af en alment farlig sygdom her i landet, fastsætte regler om forbud mod adgang til eller restriktioner for adgangen til offentlige institutioner m.v.

Bestemmelsen blev indført ved § 1, nr. 6, i lov nr. 208 af 17. marts 2020 om ændring af lov om foranstaltninger mod smitsomme og andre overførbare sygdomme (Udvidelse af foranstaltninger til at forebygge og inddæmme smitte samt sikring af kapacitetsmæssige ressourcer m.v.). Ifølge bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2019-20, A, L 133 som fremsat, side 25, kan bestemmelsen bruges til at fastsætte regler om forbud mod adgang til bl.a. biblioteker, svømmehaller m.v.

Bestemmelsen giver ikke hjemmel til at fastsætte regler om forbud mod adgang til eller restriktioner for adgangen til eller brugen af udendørs anlæg m.v.

I medfør af bl.a. epidemilovens § 6 a har sundheds- og ældreministeren udstedt bekendtgørelse nr. 224 af 17. marts 2020 om forbud mod større forsamlinger og forbud mod adgang til og restriktioner for visse lokaler i forbindelse med håndtering af Coronavirussygdom 2019 (COVID-19) med senere ændring. Bekendtgørelsens § 5 indeholder regler om, at visse offentlige institutioner skal holde deres lokaler lukket for offentligheden, og § 7 indeholder regler om, at offentlige institutioner, som har rådighed over lokaler, hvortil offentligheden har adgang, skal opfylde en række krav. Det er bl.a. et krav, at der maksimalt tillades adgang for 1 person pr. 4 m² gulvareal, og at lokalerne så vidt muligt indrettes på en sådan måde, at smittefare minimeres, herunder ved at gøre det muligt for besøgende at holde passende afstand til hinanden.

2.4.2. Sundheds- og Ældreministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Som det fremgår, kan sundheds- og ældreministeren efter epidemilovens § 6 a, når det er nødvendigt for at forebygge eller inddæmme udbredelse af en alment farlig sygdom her i landet, fastsætte regler om forbud mod adgang til eller restriktioner for adgangen til offentlige institutioner m.v. Bestemmelsen giver ikke adgang til at fastsætte regler om udendørs anlæg m.v.

Det kan – afhængigt af det videre forløb af indsatsen for at forebygge eller inddæmme udbredelsen af COVID-19 – vise sig nødvendigt at fastsætte regler om forbud mod adgang til eller restriktioner for udendørs offentlige idrætsanlæg, legepladser m.v., idet sådanne faciliteter efter deres karakter kan indebære smittefare. Det gælder ikke mindst, hvis det er nødvendigt at fortsætte indsatsen i foråret og sommeren, hvor sådanne udendørs faciliteter i stigende omfang må forventes at blive benyttet af offentligheden.

Det foreslås derfor, at sundheds- og ældreministeren ved en ændring af epidemilovens § 6 a bemyndiges til – når det er nødvendigt for at forebygge eller inddæmme udbredelse af en alment farlig sygdom her i landet – også at fastsætte regler om udendørs offentlige institutioner og idrætsanlæg, legepladser og lignende faciliteter, der frembyder smittefare.

Herudover vil der kunne fastsættes regler om lignende faciliteter, som frembyder smittefare. Det omfatter eksempelvis udendørs fitnessanlæg, hvor

brugerne rører ved de samme redskaber. Også faciliteter, der som følge af, at brugerne ved anvendelse heraf kan komme i tæt kontakt med hinanden med heraf følgende smittefare, vil kunne være omfattet.

Sundheds- og ældreministeren vil i medfør af epidemilovens § 6 a eksempelvis kunne fastsætte, at offentligheden ikke har adgang til bestemte idrætsanlæg, alle offentlige idrætsanlæg i bestemte byer eller alle offentlige idrætsanlæg i landet. Det vil også kunne fastsættes, at der kun er adgang for et bestemt antal personer ad gangen i de nævnte anlæg. Desuden vil det kunne fastsættes, at brugen af anlæggene skal ske på en bestemt måde, eksempelvis på en sådan måde, at der holdes behørig afstand til andre besøgende. Det vil også kunne fastsættes, at de pågældende anlæg alene må benyttes til gennemgående færdsel.

Sundheds- og ældreministeren vil derimod ikke kunne fastsætte regler om offentlige parker, veje, pladser m.v. Det vil således ikke i medfør af bestemmelsen være muligt at forbyde adgang til eksempelvis Kongens Have eller Rådhuspladsen i København eller Universitetsparken i Aarhus, ligesom bestemmelsen ikke vil give adgang til at fastsætte restriktioner for, hvor mange personer der må befinde sig på en gågade ad gangen. Politiet vil derimod under visse betingelser kunne nedlægge et forbud mod ophold sådanne steder efter regler udstedt i medfør af den foreslåede bemyndigelsesbestemmelse om forbud mod ophold på steder, hvortil der er almindelig adgang, jf. pkt. 2.3.2.

2.5. Forbud mod eller restriktioner for adgang til lokaler og udendørsområder, som fysiske eller juridiske personer råder over

2.5.1. Gældende ret

Efter epidemilovens § 12 b kan sundheds- og ældreministeren, når det er nødvendigt for at forebygge eller inddæmme udbredelse af en alment farlig sygdom her i landet, efter forhandling med erhvervsministeren fastsætte regler om forbud mod adgang til eller restriktioner for adgangen til eller brugen af lokaler, som erhvervsdrivende råder over, og hvortil offentligheden har adgang, herunder regler om tilladt maksimalbelægning. Regler fastsat i medfør af 1. pkt. kan fravige anden lovgivning.

Epidemilovens § 12 b giver kun hjemmel til at fastsætte regler om lokaler, som erhvervsdrivende råder over. Bestemmelsen kan derimod ikke bruges til at fastsætte regler om lokaler, som andre fysiske eller juridiske personer råder over, og hvortil offentligheden har adgang.

Endvidere giver bestemmelsen alene adgang til at fastsætte regler om ”lokaler” og således ikke andre lokaliteter, som den erhvervsdrivende råder over, og hvortil offentligheden har adgang. Der kan derfor ikke fastsættes regler om udendørsområder, som en erhvervsdrivende råder over, og hvortil offentligheden har adgang.

I medfør af bl.a. epidemilovens § 12 b har sundheds- og ældreministeren udstedt bekendtgørelse nr. 224 af 17. marts 2020 om forbud mod større forsamlinger og forbud mod adgang til og restriktioner for visse lokaler i forbindelse med håndtering af Coronavirussygdom 2019 (COVID-19) med senere ændring. Bekendtgørelsens § 6 indeholder regler om, at visse lokaler, som erhvervsdrivende råder over, skal holdes lukket for offentligheden, og § 7 indeholder regler om, at erhvervsdrivende, som har rådighed over lokaler, hvortil offentligheden har adgang, skal opfylde en række krav. Det er bl.a. et krav, at der maksimalt tillades adgang for 1 person pr. 4 m² gulvareal, og at lokalerne så vidt muligt indrettes på en sådan måde, at smittefare minimeres, herunder ved at gøre det muligt for besøgende at holde passende afstand til hinanden.

2.5.2. Sundheds- og Ældreministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Som det fremgår, kan der efter den gældende § 12 b i epidemiloven kun fastsættes regler om forbud mod adgang til eller restriktioner for adgangen til eller brugen af lokaler, som erhvervsdrivende har rådighed over, og hvortil offentligheden har adgang. Der kan ikke fastsættes regler om lokaler, som f.eks. en forening råder over.

Det hensyn til at forebygge og inddæmme smitte med COVID-19, der ligger bag epidemilovens § 12 b, gælder imidlertid for alle lokaler, hvortil offentligheden har adgang, uanset hvem der råder over lokalerne.

Bemyndigelsen i epidemilovens § 12 b bør derfor efter Sundheds- og Ældreministeriets opfattelse udvides, så der – når det er nødvendigt for at forebygge eller inddæmme udbredelse af en alment farlig sygdom her i landet – også kan fastsættes regler om lokaler, som fysiske eller juridiske personer råder over, og hvortil offentligheden har adgang, selv om den fysiske eller juridiske person ikke er erhvervsdrivende.

Som det ligeledes fremgår ovenfor, giver epidemilovens § 12 b alene adgang til at fastsætte regler om lokaler og således ikke udendørsområder, som den erhvervsdrivende råder over, og hvortil offentligheden har adgang.

Det kan – afhængigt af det videre forløb af indsatsen for at forebygge eller inddæmme udbredelsen af COVID-19 – vise sig nødvendigt også at fastsætte regler om udendørsarealer, som en fysisk eller juridisk person råder over, og hvortil offentligheden har adgang. Det gælder ikke mindst, hvis det er nødvendigt at fortsætte indsatsen i foråret og sommeren, hvor sådanne udendørs arealer i stigende grad må forventes besøgt af offentligheden.

Epidemilovens § 12 b bør derfor efter Sundheds- og Ældreministeriets opfattelse udvides, så der – når det er nødvendigt for at forebygge eller inddæmme udbredelse af en alment farlig sygdom her i landet – også kan fastsættes regler om udendørs områder, som en fysisk eller juridisk person råder over, og hvortil offentligheden har adgang.

Det foreslås på denne baggrund, at epidemilovens § 12 b ændres, så der i medfør af bestemmelsen kan fastsættes regler for både lokaler og andre lokaliteter, hvortil offentligheden har adgang, og så reglerne kan omfatte lokaler og andre lokaliteter, som en fysisk eller juridisk person har rådighed over.

Dermed vil der fremover eksempelvis også kunne fastsættes regler om forbud mod adgang til eller restriktioner for adgangen til eller brugen af et museum, som er ejet af en fond, der ikke er erhvervsdrivende. Der vil også kunne fastsættes regler om forbud mod adgang til og restriktioner for adgang til eller brugen af lokaler og lokaliteter tilhørende trossamfund uden for folkekirken. Efter de gældende bestemmelser kan der alene fastsættes sådanne regler for folkekirken, idet folkekirken er omfattet af epidemilovens § 6 a om offentlige institutioner m.v.

Endvidere vil der fremover kunne fastsættes regler om forbud mod adgang til eller restriktioner for adgangen til eller brugen af udendørsarealer, som en fysisk eller juridisk person råder over. Der vil herefter eksempelvis kunne fastsættes regler om forbud mod adgang til eller restriktioner for brug af forlystelsesparkers udendørsarealer, campingpladser, golfbaner m.v.

2.6. Besøgsrestriktioner for anbringelsessteder og botilbud m.v.

2.6.1 Gældende ret

Efter § 12 c kan sundheds- og ældreministeren, når det er nødvendigt for at forebygge eller inddæmme udbredelse af en alment farlig sygdom her i landet, fastsætte regler om forbud mod eller restriktioner for besøgendes adgang til offentlige og private plejehjem og sygehuse og om undtagelser her- til. Regler fastsat i medfør af 1. pkt. kan fravige anden lovgivning.

Ministeren kan fastsætte regler om forbud mod eller restriktioner for besøgendes adgang til konkrete plejehjem og sygehuse eller generelt. Ansatte på plejehjem og sygehuse samt personer, der indfinder sig de pågældende steder for f.eks. at levere varer eller serviceydelser, anses ikke for besøgende.

Visse nære pårørende kan undtages for forbuddet eller restriktionen, i det omfang der f.eks. er tale om et uopsætteligt besøg til en kritisk syg person på et sygehus eller plejehjem, eller i det omfang der er tale om forældre, som er pårørende til et barn, som er indlagt på et sygehus.

Regler om forbud og restriktioner skal være midlertidige og vil ikke kunne udstrækkes længere, end hvad der er nødvendigt af hensyn til at forebygge eller inddæmme udbredelse af en alment farlig sygdom her i landet.

Bestemmelsen i § 12 c er nærmere udmøntet i bekendtgørelse nr. 215 af 17. marts 2020 om afspærring og besøgsrestriktioner på plejehjem og sygehuse i forbindelse med håndtering af Coronavirussygdom 2019 (COVID-19).

Efter bekendtgørelsen kan Styrelsen for Patientsikkerhed påbyde kommunalbestyrelsen midlertidigt at udstede forbud mod eller restriktioner for besøgendes adgang til plejehjem, herunder aflastningspladser, plejeboliger eller andre boligformer, når det er nødvendigt for at forebygge eller inddæmme udbredelse af en alment farlig sygdom her i landet. Bekendtgørelsen finder også anvendelse for Coronavirussygdom 2019 (COVID-19).

Styrelsen for Patientsikkerhed kan desuden pålægge regionsrådet midlertidigt at udstede forbud mod eller restriktioner for besøgendes adgang til offentlige sygehuse. Endvidere kan styrelsen udstede midlertidige forbud mod eller restriktioner for besøgendes adgang til private sygehuse.

Herudover kan henholdsvis kommunalbestyrelsen og regionsrådet beslutte, at et forbud eller en restriktion ikke omfatter besøg i særligt kritiske situationer fra en patients nære pårørende.

2.6.2. Sundheds- og Ældreministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Nogle sårbare grupper er særligt udsatte for at blive alvorligt syge, hvis de bliver smittet med COVID-19. Det gælder ældre personer, især ældre over 80 år, og personer med hjertekarsygdom, diabetes, lungesygdom, immundefekter og kræft.

Derfor er der efter Sundheds- og Ældreministeriets opfattelse et særligt behov for at beskytte disse sårbare grupper. Efter de nuværende regler er der imidlertid alene mulighed for at fastsætte regler om forbud mod eller restriktioner for besøgendes adgang til offentlige og private plejehjem og sygehuse. En del ældre og sårbare grupper af børn og voksne bor eller har ophold andre steder end på plejehjem og sygehuse, f.eks. på anbringelsessteder og i botilbud m.v. på det sociale område.

Det er efter Sundheds- og Ældreministeriets opfattelse vigtigt, at der er særligt fokus på at beskytte disse personer mod smittespredning. Ministeriet finder derfor, at der er behov for at udvide de nuværende regler, således at sundheds- og ældreministeren kan fastsætte regler om forbud mod eller restriktioner for besøgendes adgang til en række yderligere offentlige og private og bo- og opholdssteder, hvor der bor ældre og andre sårbare grupper af børn og voksne.

Det foreslås derfor, at sundheds- og ældreministeren, når det er nødvendigt for at forebygge eller inddæmme udbredelse af en alment farlig sygdom, skal kunne fastsætte regler om forbud mod eller restriktioner for besøgendes adgang til offentlige og private anbringelsessteder og botilbud m.v. på det sociale område og om undtagelser hertil.

Derved sikres det, at ministeren – foruden besøgsrestriktioner for plejehjem og sygehuse – også kan fastsætte regler om forbud mod eller restriktioner for besøgendes adgang til offentlige og private anbringelsessteder og botilbud m.v. for at beskytte de sårbare grupper, som bor eller opholder sig de pågældende steder.

Det foreslås endvidere, at det præciseres i lovteksten, at restriktionsmulighederne også kan finde anvendelse for besøgende på offentlige og private plejeboliger og aflastningspladser m.v. og for klinikker m.v.

2.7. Fravigelse af lovgivningen af hensyn til patienters og borgeres behandlings- og plejere rettigheder og andre rettigheder

2.7.1 Gældende ret

Efter § 12 d, stk. 1, kan sundheds- og ældreministeren fastsætte regler om fravigelse af forpligtelser for det offentlige og privates rettigheder over for det offentlige fastsat i anden lovgivning, i medfør af anden lovgivning eller i afgørelser truffet af det offentlige i medfør af anden lovgivning, når det er nødvendigt for at sikre kapacitet til behandling og pleje af personer, der er smittet med en alment farlig sygdom, og de pågældende forpligtelser og rettigheder må anses for at være af mere underordnet betydning i forhold til det nævnte kapacitetsbehov.

Sundheds- og ældreministeren kan efter bestemmelsen fastsætte regler, der begrænser de rettigheder og pligter, der følger af lovgivningen på sundheds- og ældreministerens ressortområde, når dette er nødvendigt for at sikre kapaciteten til behandling og pleje af personer, der er smittet med en alment farlig sygdom.

Efter bemyndigelsen kan der både fastsættes regler om fuldstændigt at begrænse, det vil sige suspendere, den pågældende rettighed eller pligt, og regler om delvist at begrænse en rettighed eller pligt, f.eks. ændring og forlængelse en fastsat frist. Begrænsninger kan indføres gradvist i takt med udviklingen, behov og nødvendighed.

Det er en betingelse for udmøntning af bestemmelsen, at det regionale og kommunale sundhedsvæsens behandlings-, pleje- og personalekapacitet er under pres på grund af en alment farlig sygdom, der er optaget på epidemilovens liste A. Der kan ligeledes efter bestemmelsen fastsættes tilsvarende foranstaltninger i forhold til øvrige smitsomme og overførbare sygdomme optaget på epidemilovens liste B i det omfang, sundheds- og ældreministeren måtte have truffet beslutning herom efter epidemilovens § 10. Sundheds- og Ældreministeriet har den 17. marts 2020 udstedt bekendtgørelse nr. 213 om udvidelse af §§ 5-7 og § 12 a-12 f i lov om foranstaltninger mod smitsomme og andre overførbare sygdomme til at omfatte Coronavirussygdom 2019 (COVID-19).

I forhold til sundhedsvæsenet er det en forudsætning for udmøntning af bestemmelsen, at antallet af smittede medfører eller risikerer at medføre, at sygehusvæsenet eller den primære sundhedssektor har behov for at anvende behandlingskapaciteten og de personalemæssige ressourcer på patienter, der

er smittet med en alment farlig sygdom, og at der ikke vil være ressourcer til behandling af andre patientgrupper i samme omfang og med samme hastighed som hidtil.

Det forudsættes, at de begrænsninger af rettigheder, der fastsættes i medfør af bestemmelsen, vil være med til at sikre, at sundhedsvæsenet i en sådan situation anvender den behandlingsmæssige og personalemæssige kapacitet til at bekæmpe og inddæmme de omhandlede smitsomme sygdomme, og samtidig sikrer, at der fortsat tages hånd om patienter med livstruende og akutte sygdomme.

Det er således en betingelse, at de forpligtelser og rettigheder, som fraviges, må anses for at være af mere underordnet betydning i forhold til det kapacitetsbehov, som der vurderes at være til behandling af personer, der er smittet med en alment farlig sygdom.

Det er forudsat, at bestemmelsen på sundhedsområdet kan anvendes til at fravige sundhedslovens regler om forebyggende helbredsundersøgelser til børn under den undervisningspligtige alder efter § 63, udvidet frit sygehusvalg i forbindelse med diagnostiske undersøgelser til brug for praktiserende læger og speciallæger efter § 82 a, hurtig udredning efter 82 b, brystundersøgelser for personer mellem 50 og 69 år med kvindeligt brystvæv efter § 85, udvidet frit sygehusvalg efter § 87, maksimale ventetider for behandling af livstruende sygdomme efter § 88, oplysningspligt ved henvisning til sygehus efter § 90 og alkohol- og stofmisbrugsbehandling efter §§ 141 og 142.

Det er ligeledes forudsat, at bemyndigelsen kan anvendes med henblik på, at sundhedsvæsenet i en periode efter en epidemi kan foretage de samme prioriteringer, indtil behandlings- og personalekapaciteten er normaliseret.

Herudover kan bestemmelsen anvendes i situationer med personalemangel som følge af sygemeldinger, hjemmeisolation m.v. af sundhedspersonalet i både sygehussektoren og primærsektoren, herunder kommunerne, der gør, at det ikke vil være muligt i samme omfang og med samme hastighed som hidtil at foretage behandling af patienter.

I forhold til den del af plejesektoren, der henhører under sundheds- og ældreministerens ressort, kan der efter bestemmelsen f.eks. ske fravigelse af § 79 a i serviceloven om forebyggende hjemmebesøg for at sikre, at man i en ekstraordinær situation kan prioritere ressourcerne til de borgere, der har størst behov.

Bemyndigelsen er udmøntet ved bekendtgørelse nr. 219 af 17. marts 2020 om begrænsning af rettigheder på sundheds- og ældreområdet i forbindelse med håndtering af Coronavirussygdom 2019 (COVID-19), hvori der blandt andet er fastsat regler om fravigelse af reglerne om regionale behandlings-tilbud, kommunale behandlings- og plejetilbud m.v.

2.7.2. Sundheds- og Ældreministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Sundheds- og Ældreministeriet er blevet opmærksom på, at de gældende regler ikke i tilstrækkeligt omfang sikrer muligheden for, at patienter eller borgere, hvis behandling, pleje m.v. er blevet aflyst eller udskudt som følge af, at sundhedsvæsenets behandlings-, pleje- og personalekapacitet er anvendt til behandling og pleje af patienter med akutte og livstruende sygdomme, kan få tilbudt anden behandling, pleje m.v. som erstatning for den aflyste.

Det vil således efter Sundheds- og Ældreministeriets opfattelse være hensigtsmæssigt at fastsætte mulighed for at sikre, at patienter og andre borgere, der som følge af den aldersgruppe, de tilhører, har krav på at modtage nærmere bestemte sundheds- eller plejeydelser, men ikke aktuelt kan modtage en sådan ydelse som følge af et ekstraordinært ressourcetræk hos sundhedsmyndighederne eller foranstaltninger iværksat efter regler udstedt efter § 12 d, stk. 1, bevarer retten til at modtage disse ydelser, efter at foranstaltningerne er ophørt.

Det vil desuden være hensigtsmæssigt at åbne mulighed for at fastsætte regler, der på anden måde sikrer, at behandling, der ikke vil kunne iværksættes som følge af foranstaltninger iværksat efter regler udstedt efter § 12 d, stk. 1, vil kunne iværksættes efter foranstaltningernes ophør, hvis grundlaget herfor ellers ville falde bort.

Der er ligeledes efter Sundheds- og Ældreministeriets opfattelse ikke efter gældende ret tilstrækkelige muligheder for at kunne fravige krav i lovgivningen, som medfører eller forudsætter anvendelse af ressourcer hos blandt andet Styrelsen for Patientsikkerhed eller andre myndigheder, der samtidig anvender ressourcer på at forebygge eller inddæmme udbredelsen af en alment farlig sygdom her i landet.

Det er efter Sundheds- og Ældreministeriets opfattelse afgørende at sikre, at disse myndigheder kan anvende deres ressourcer på netop at forebygge eller

inddæmme udbredelsen af en alment farlig sygdom, herunder Coronavirus-sygdom 2019 (COVID-19) her i landet, uden at dette får konsekvenser for patientsikkerheden.

Det foreslås, at sundheds- og ældreministeren får bemyndigelse til at fastsætte regler om fravigelse af betingelser fastsat i anden lovgivning eller i medfør af anden lovgivning, når fravigelse er nødvendig for at sikre patientsikkerheden eller patienters og borgeres behandling, pleje og andre rettigheder m.v. i anden lovgivning eller i medfør af anden lovgivning, og disse betingelser ikke vil kunne opfyldes som følge af tiltag eller foranstaltninger, der er truffet med henblik på at forebygge eller inddæmme udbredelsen af en alment farlig sygdom her i landet.

Med bemyndigelsen vil sundheds- og ældreministeren i bekendtgørelse kunne fastsætte regler om at fravige regler i anden lovgivning eller regler fastsat i medfør af anden lovgivning.

Bemyndigelsen vil kunne udmøntes til at fastsætte regler om fravigelse af betingelser, der er fastsat i anden lov eller i medfør af anden lov, når det er nødvendigt for at sikre patienters og borgeres behandlings-, pleje- og andre rettigheder m.v. i anden lovgivning eller i medfør af anden lovgivning.

Bemyndigelsen vil ligeledes kunne udmøntes til at fravige betingelser i lov eller fastsat i medfør af lov, når det er nødvendigt for at sikre patientsikkerheden.

Det er en forudsætning for udmøntningen at bestemmelsen, at de betingelser, der skal fraviges, ikke vil kunne opfyldes som følge af, at der er iværksat tiltag eller foranstaltninger med henblik på at forebygge eller inddæmme udbredelsen af en alment farlig sygdom her i landet.

2.8. Udmåling af bøder for overtrædelser af forskrifter udstedt i medfør af loven

2.8.1. Gældende ret

Der er ikke i epidemiloven fastsat regler om, at der ved udmåling af bøder for overtrædelser af forskrifter udstedt i medfør af loven skal tages hensyn til virksomhedens størrelse i form af antallet af ansatte i virksomheder.

Rigsadvokatens vejledende bødetakster for overtrædelse af bekendtgørelse nr. 224 af 17. marts 2020 om forbud mod større forsamlinger og forbud mod

adgang til og restriktioner for visse lokaler i forbindelse med håndtering af Coronavirussygdom 2019 (COVID-19) med senere ændring er følgende:

Overtrædelse af forbud mod større forsamlinger efter § 1, stk. 1, i bekendtgørelsen medfører som udgangspunkt en bøde på 1.500 kr. Manglende efterkommelse af påbud efter § 2, stk. 1, eller § 8 medfører som udgangspunkt en bøde på 1.500 kr. Erhvervsdrivendes manglende overholdelse af restriktioner for visse lokaler m.v. efter § 7, stk. 1, medfører som udgangspunkt en bøde på 1.500 kr. Erhvervsdrivendes manglende overholdelse af lukkekrav for restauranter, indkøbscentre, sports- og fritidsfaciliteter m.v. efter § 6, stk. 1, medfører som udgangspunkt en bøde på 5.000 kr.

2.8.2. Sundheds- og Ældreministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det er for det første Sundheds- og Ældreministeriets opfattelse, at udmålingen af bøder til fysiske personer for overtrædelse af forsamlingsforbuddet og for ikke at efterkomme politiets påbud bør have en tilstrækkelig præventiv effekt. Derfor bør bødeniveauet på 1.500 kr. hæves til 2.500 kr.

Det er for det andet Sundheds- og Ældreministeriets opfattelse, at der ved udmåling af bøder for virksomheders overtrædelse af regler udstedt i medfør af epidemiloven bør tages hensyn til antallet af ansatte i virksomheden på gerningstidspunktet. Dette vil have til formål at sikre, at bøder for de største virksomheder også bliver økonomisk følelige på samme måde som for mindre virksomheder, så de får samme præventive effekt. De virksomheder, der kan overtræde reglerne, varierer meget i størrelse, og der er i nogle tilfælde tale om meget store aktører. Sanktionsniveauet for overtrædelserne bør derfor kunne tage højde for disse forskelle, således at en bøde også er følelig for store virksomheder med mange ansatte og ikke fremstår som økonomisk ubetydelig i lyset af virksomhedens størrelse. Bøden skal således have tilstrækkelig præventiv og pønalt karakter.

Det forudsættes med lovforslaget, at bødeniveauet for overtrædelse af regler udstedt i medfør af § 6, stk. 1, som ændret ved dette lovforslag, som udgangspunkt hæves fra det gældende niveau på 1.500 kr. til 2.500 kr. i førstegangstilfælde. Der vil i gentagelsestilfælde være grundlag for højere bødestraffe.

Dette vil således i forhold til de gældende regler udstedt i medfør af § 6, stk. 1, omfatte fysiske personers overtrædelse af § 1, stk. 1, og § 2, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 224 af 17. marts 2020 om forbud mod større forsamlinger

og forbud mod adgang til og restriktioner for visse lokaler i forbindelse med håndtering af Coronavirussygdom 2019 (COVID-19) med senere ændring. Det vil endvidere gælde overtrædelser af eventuelle nye bestemmelser, der udfærdiges med hjemmel i epidemilovens § 6, stk. 1 og 3.

Derudover foreslås det, at der ved udmåling af bøder til erhvervsdrivende efter forskrifter, der udfærdiges i henhold til loven, skal tages hensyn til antallet af ansatte i virksomheden på gerningstidspunktet.

Med den foreslåede bestemmelse forudsættes det – for så vidt angår fastsættelse af bødeniveauet for overtrædelse af regler udstedt i medfør af epidemilovens § 12 b som ændret ved dette lovforslag – for det første, at de ovennævnte bødeniveauer på 5.000 kr. for ikke at overholde lukkekrav som udgangspunkt hæves til det dobbelte i førstegangstilfælde. Tilsvarende forudsættes det, at fysiske og juridiske personers overtrædelse af øvrige krav udstedt i medfør af epidemilovens § 12 b som ændret ved dette lovforslag og manglende efterkommelse af påbud i relation til sådanne krav som udgangspunkt fordobles til 3.000 kr. i førstegangstilfælde.

Dermed bliver udgangspunktet, at der skal udmåles en bøde på 10.000 kr. for ikke at overholde lukkekrav, en bøde på 3.000 kr. for ikke at overholde øvrige restriktioner for lokaler og lokaliteter og en bøde på 3.000 kr. for ikke at efterkomme påbud om efterlevelse af sådanne restriktioner.

Med den foreslåede bestemmelse forudsættes det for det andet, at der ved udmåling af bødeniveauet i både førstegangstilfælde og i gentagelsestilfælde vil skulle skelnes mellem små og mindre virksomheder (1-9 ansatte), mellemstore virksomheder (10-49 ansatte) samt store virksomheder (50 ansatte eller derover).

Det forudsættes i den forbindelse, at det normale bødeniveau i førstegangstilfælde som udgangspunkt vil skulle forhøjes med henholdsvis 100 % for mellemstore virksomheder og 300 % for store virksomheder, hvor virksomhedens størrelse er afhængig af antallet af ansatte.

Disse niveauer forudsættes som udgangspunkt forhøjet i 2. gangstilfælde med 100 % for de små og mellemstore virksomheder og med 150 % for store virksomheder. I tredjegangstilfælde forudsættes niveauerne for de respektive virksomhedskategorier som udgangspunkt forhøjet med 50 % i forhold til niveauerne i 2. gangstilfælde.

De nævnte beregningsprincipper er illustreret i skemaet nedenfor. Skemaets bødeniveauer tager udgangspunkt i overtrædelser af § 6, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 224 af 18. marts 2020 om forbud mod større forsamlinger og forbud mod adgang til og restriktioner for visse lokaler i forbindelse med håndtering af Coronavirussygdom 2019 (COVID-19) med senere ændring, der forbyder en række virksomheder at holde åbent.

Det bemærkes i den forbindelse, at ovennævnte beregningsprincipper, som skemaet nedenfor er baseret på, også vil kunne anvendes ved udregning af bøder i anledning af manglende overholdelse af restriktioner for lokaler og lokaliteter og for manglende efterkommelse af påbud herom udstedt i henhold til regler fastsat i medfør af epidemiens § 12 b som ændret ved dette lovforslag. I disse sager vil udgangspunktet for små og mindre virksomheder i 1. gangstilfælde være en bøde på 3.000 kr.

Virksomhedens størrelse	1. gangstilfælde	2. gangstilfælde	3. gangstilfælde
Små og mindre virksomheder (1- 9 ansatte)	10.000 kr.	20.000 kr.	30.000 kr.
Mellemstore virksomheder (10-49 ansatte)	20.000 kr.	40.000 kr.	60.000 kr.
Store virksomheder (50 ansatte eller derover)	40.000 kr.	100.000 kr.	150.000 kr.

Endelig bemærkes det, at bødestraffen vil kunne stige yderligere ved overtrædelser i 4. gangstilfælde og derover.

3. Forholdet til grundloven og Danmarks internationale forpligtelser

3.1. Grundloven

3.1.1. Grundlovens § 79

Ifølge grundlovens § 79 har borgerne ret til uden forudgående tilladelse at samle sig ubevæbnede. Offentlige forsamlinger har politiet ret til at overvære. Forsamlinger under åben himmel kan forbydes, når der af dem kan befrygtes fare for den offentlige fred.

Forholdet mellem grundlovens § 79 og navnlig den gældende § 6 i epidemiens loven om forbud mod afholdelse og deltagelse i større forsamlinger er behandlet under pkt. 4.1 i bemærkningerne til lovforslag nr. L 133 af 12. marts 2020 (jf. Folketingstidende 2019-20, A, L 133 som fremsat, side 13 f.), der

bl.a. indførte den gældende § 6. Det fremgår bl.a. heraf, at bestemmelsen efter Sundheds- og Ældreministeriets opfattelse ikke vil udgøre et indgreb i strid med forsamlingsfriheden efter grundlovens § 79. Der lægges i den forbindelse bl.a. vægt på, at den foreslåede ordning ikke giver mulighed for at fastsætte regler eller i øvrigt foretage indgreb rettet mod meningstilkendegivelser, men at eventuelle indgreb vil blive fastsat af hensyn til at beskytte et vægtigt hensyn til den offentlige sundhed, herunder hensynet til at mindske eller forhindre udbredelse af alment farlige sygdomme her i landet. Der lægges endvidere vægt på, at det forudsættes, at indgreb mod forsamlinger foretaget efter regler fastsat i medfør af den foreslåede bestemmelse alene vil blive fastsat i det omfang og den tidsmæssige udstrækning m.v., som efter en konkret vurdering er nødvendigt for at beskytte hensynet til den offentlige sundhed.

Tilsvarende forudsætninger er lagt til grund for den foreslåede udvidelse af epidemilovens § 6, hvorefter der vil kunne fastsættes forbud mod, at flere personer befinder sig på samme sted. Det er på den baggrund Sundheds- og Ældreministeriets opfattelse, at den foreslåede ordning ikke udgør et indgreb i strid med forsamlingsfriheden efter grundlovens § 79.

3.1.2. Grundlovens § 73

Det følger bl.a. af grundlovens § 73, stk. 1, at ingen kan tilpligtes at afstå sin ejendom, uden hvor almenvellet kræver det. Det kan kun ske ifølge lov og mod fuldstændig erstatning.

Det følger af epidemilovens § 27, at sundheds- og ældreministeren til brug for gennemførelse af foranstaltninger efter loven kan iværksætte ekspropriation af privat ejendom. Bestemmelsen indebærer, at der er hjemmel til i forbindelse med foranstaltninger efter loven at iværksætte ekspropriation af både fysiske og juridiske personers ejendom.

Med den foreslåede ændring af epidemilovens § 6 a foreslås bestemmelsen udvidet til at omfatte ikke blot offentlige institutioner m.v., men tillige indendørs og udendørs anlæg og faciliteter, der frembyder smittefare. Endvidere foreslås det at ændre epidemilovens § 12 b til at omfatte både lokaler og lokaliteter tilhørende enhver fysisk eller juridisk person. Lovforslaget indebærer således, at der sker en udvidelse af hjemlen til at foretage indgreb, som efter lovens § 27 vil kunne gennemføres ved iværksættelse af ekspropriation.

Det fremgår bl.a. af de specielle bemærkninger til den gældende § 27, at det vil afhænge af en samlet vurdering ud fra en række momenter, om anvendelsen af den pågældende bestemmelse i konkrete tilfælde vil være udtryk for et ekspropriativt indgreb. Det fremgår endvidere, at det må antages, at sådanne foranstaltninger ofte ikke vil skulle anses for ekspropriative indgreb i grundlovens forstand, men at det imidlertid næppe på forhånd helt kan udelukkes, at et indgreb efter bestemmelsen efter omstændighederne vil kunne anses for ekspropriativt.

I tilfælde, hvor det vurderes, at der ved gennemførelse af en af de med lovforslaget foreslåede foranstaltninger vil være tale om et ekspropriativt indgreb i grundlovens forstand, følger det af lovens § 27, stk. 2, at der skal ydes fuldstændig erstatning til den eller de berørte personer. Der vil ved udmålingen af en sådan erstatning skulle tages udgangspunkt i prisen for det pågældende gode, f.eks. en løsøregegenstand, på tidspunktet før mangelsituationen opstår. Der henvises til Folketingstidende 2019-20, A, L 133 som fremsat, side 35 ff.

3.1.3. Grundlovens § 67

Ifølge grundlovens § 67 har borgerne ret til at forene sig i samfund for at dyrke Gud på den måde, der stemmer med deres overbevisning, dog at intet læres eller foretages, som strider imod sædeligheden eller den offentlige orden.

Anvendelsesområdet for § 67 er ”gudsdyrkelsen”. Bestemmelsen omfatter først og fremmest de egentlige rituelle og kultiske handlinger, såsom forkyndelse, bøn, gudstjeneste, dåb m.v., jf. bl.a. Alf Ross, Dansk Statsforfatningsret, 3. udgave ved Ole Espersen (1980), side 754, og Hans Gammeltoft-Hansen i Henrik Zahle (red.), Grundloven med kommentarer, 2. udgave (2006), side 415.

Bestemmelsen sikrer borgerne en materiel religiøs forenings-, forsamlings- og ytringsfrihed. Lovgivningsmagten er således afskåret fra at begrænse eller forbyde gudsdyrkelse i tilslutning til religiøse samfund, så længe der ikke foretages handlinger eller læres noget, der strider mod sædeligheden eller den offentlige orden.

Religionsfriheden efter § 67 er ikke ubegrænset, idet lovgivningsmagten er indrømmet en adgang til at fastsætte de rammer for religionsfriheden, som hensynet til sædeligheden eller den offentlige orden tilsiger.

Grundlovens § 67 sætter samlet set den grænse for statsmagten, at den er afskåret fra at gribe ind over for borgernes gudsdyrkelse i tilslutning til religiøse samfund, hvis denne indgriben – alene – er begrundet i en afstandtagen fra den pågældende trosretning som sådan. Lovgivningsmagten er derimod ikke afskåret fra at gennemføre lovgivning, der berører gudsdyrkelse, når lovgivningen ikke har til hensigt at modvirke den berørte gudsdyrkelse, men er begrundet i varetagelsen af andre hensyn (til beskyttelse af sædeligheden eller den offentlige orden). Lovgivningsmagten må i den forbindelse antages at være overladt et vidt skøn, jf. Jens Peter Christensen m.fl., Grundloven med Kommentarer (2015), side 408 f.

Ifølge den foreslåede ændring af epidemilovens § 12 b (lovforslagets § 1, nr. 9) vil bestemmelsen omfatte lokaler og lokaliteter tilhørende enhver fysisk eller juridisk person, herunder trossamfund. De forbud og restriktioner, der kan fastsættes med hjemmel i bestemmelsen, vil blive fastsat med henblik på at forebygge og inddæmme udbredelse af en alment farlig sygdom og vil således ikke være begrundet i gudsdyrkelsen, men vil varetage hensyn til den offentlige orden efter grundlovens § 67.

Det er på den baggrund Sundheds- og Ældreministeriets vurdering, at lovforslaget kan gennemføres inden for rammerne af grundlovens § 67.

3.2. Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK)

3.2.1. EMRK artikel 11

Det følger bl.a. af EMRK artikel 11, stk. 1, at enhver har ret til frit at deltage i fredelige forsamlinger. Bestemmelsen omfatter både udendørs og indendørs forsamlinger. Denne ret er imidlertid ikke absolut. Der kan gøres indgreb i den nævnte rettighed, hvis indgrebet er foreskrevet ved lov og er nødvendigt i et demokratisk samfund af hensyn til den nationale sikkerhed eller den offentlige tryghed, for at forebygge uro eller forbrydelse, for at beskytte sundheden eller sædeligheden eller for at beskytte andres rettigheder og friheder, jf. EMRK artikel 11, stk. 2.

Forholdet mellem EMRK artikel 11 og bl.a. den gældende § 6 i epidemiloven om forbud mod afholdelse og deltagelse i større forsamlinger er behandlet under pkt. 4.2 i bemærkningerne til lovforslag nr. L 133 af 12. marts 2020 (jf. Folketingstidende 2019-20, A, L 133 som fremsat, side 14 f.), der bl.a. indførte den gældende § 6. Det fremgår bl.a. heraf, at forslaget efter Sundheds- og Ældreministeriets vurdering kan gennemføres inden for rammerne

af EMRK artikel 11 om forsamlingsfriheden. Der lægges i den forbindelse vægt på, at regler, påbud og forbud vil blive udstedt med henblik på at forfølge vægtige hensyn til at beskytte den offentlige sundhed, herunder hensynet til at forebygge eller inddæmme smitte med alment farlige sygdomme her i landet, og at forbud mod forsamlinger og adgang til offentlige institutioner m.v. alene vil blive fastsat, når det er nødvendigt for at mindske eller forhindre udbredelse af en alment farlig sygdom her i landet. Endvidere forudsættes det, at indgreb efter de foreslåede bestemmelser ophæves eller indskrænkes, så snart de sundhedsmæssige hensyn, indgrebene forfølger, ikke længere tilsiger, at indgrebene opretholdes, og at der ved fastsættelsen af regler og påbud i videst muligt omfang vil skulle tages hensyn til borgernes mulighed for at komme med meningstilkendegivelser, i det omfang sådanne hensyn lader sig forene med hensynet til den offentlige sundhed.

Tilsvarende forudsætninger er lagt til grund ved nærværende lovforslag, og det er på den baggrund Sundheds- og Ældreministeriets opfattelse, at den foreslåede ordning kan gennemføres inden for rammerne af EMRK artikel 11 om forsamlingsfriheden.

3.2.2. EMRK artikel 8 og artikel 2 i 4. tillægsprotokol til EMRK

Efter artikel 8, stk. 1, i EMRK har enhver ret til respekt for sit privatliv og familieliv, sit hjem og sin korrespondance.

Efter artikel 2, stk. 1, i 4. tillægsprotokol til EMRK skal enhver, der lovligt befinder sig på en stats område, have ret til inden for dette område at færdes frit og til frit at vælge sit opholdssted.

Disse rettigheder er imidlertid ikke absolutte. Der kan gøres indgreb i de nævnte rettigheder, hvis indgrebet er foreskrevet ved lov og er nødvendigt i et demokratisk samfund (opfylder kravet om proportionalitet) til varetagelse af nærmere bestemte anerkendelsesværdige formål, herunder af hensyn til at beskytte sundheden, jf. artikel 2, stk. 3, i 4. tillægsprotokol til EMRK, og EMRK artikel 8, stk. 2.

Som det fremgår under pkt. 4.2 i bemærkningerne til lovforslag nr. L 133 af 12. marts 2020 (jf. Folketingstidende 2019-20, A, L 133 som fremsat, side 14 f.), vil indgreb efter epidemiloven i de nævnte rettigheder være foreskrevet ved lov og forfølge vægtige hensyn til den offentlige sundhed, herunder hensynet til at forebygge eller inddæmme smitte med alment farlige sygdomme her i landet. Det er endvidere forudsat, at indgrebene alene vil blive fastsat i det nødvendige omfang.

Det bemærkes særligt for så vidt angår den foreslåede udvidelse af § 6 i epidemiloven til at give adgang til at indføre regler om forbud mod, at flere personer befinder sig på samme sted (lovforslagets § 1, nr. 3), at det fremgår nedenfor under de specielle bemærkninger til bestemmelsen, at det forudsættes, at der ikke vil blive fastsat regler om forbud mod, at tre eller flere medlemmer af samme husstand befinder sig på samme sted, eller at tre eller flere personer, som er nærmeste pårørende, befinder sig på samme sted.

Det er på den baggrund Sundheds- og Ældreministeriets vurdering, at de foreslåede bestemmelser kan gennemføres inden for rammerne af EMRK artikel 8 og artikel 2 i 4. tillægsprotokol til EMRK.

4. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Etableringen og udvidelsen af de foreslåede hjemler medfører ikke i sig selv merudgifter. Der kan dog være økonomiske og administrative konsekvenser forbundet med at benytte hjemlerne.

Omfanget af disse konsekvenser vil afhænge af udviklingen af den konkrete situation.

Det bemærkes, at der må forventes øgede udgifter til behandling i sygehusvæsenet efter en epidemi, indtil behandlings- og personalekapaciteten er normaliseret.

Endelig kan lovforslaget medføre økonomiske konsekvenser på Justitsministeriets område, herunder for politiet og domstolene. Det er dog ikke muligt at kvantificere eventuelle merudgifter på nuværende tidspunkt.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Etableringen og udvidelsen af de foreslåede hjemler medfører ikke i sig selv merudgifter. Der kan dog være økonomiske og administrative konsekvenser forbundet med at benytte hjemlerne.

Omfanget af disse konsekvenser vil afhænge af udviklingen af den konkrete situation.

6. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget har ikke administrative konsekvenser for borgerne.

7. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.

8. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.

9. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag er ikke forinden fremsættelsen sendt i høring. Det skyldes den ekstraordinære situation, hvor de alvorlige konsekvenser af spredningen af COVID-19 i det danske samfund skal afbødes hurtigst muligt. Som følge heraf er der behov for, at lovforslaget hastebehandles.

10. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Etableringen og udvikelsen af de foreslåede hjemler medfører ikke i sig selv merudgifter. Der kan dog være økonomiske og administrative konsekvenser forbundet med at benytte hjemlerne. Omfanget af disse konsekvenser vil afhænge af udviklingen

		<p>af den konkrete situation.</p> <p>Det bemærkes, at der må forventes øgede udgifter til behandling i sygehusvæsenet efter en epidemi, indtil behandlings- og personalekapaciteten er normaliseret.</p> <p>Endelig kan lovforslaget medføre økonomiske konsekvenser på Justitsministeriets område, herunder for politiet og domstolene. Det er dog ikke muligt at kvantificere eventuelle merudgifter på nuværende tidspunkt.</p>
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Omfanget vil afhænge af udviklingen af den konkrete situation.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Etableringen og udviklingen af de foreslåede hjemler medfører ikke i sig selv merudgifter. Der kan dog være økonomiske og administrative konsekvenser forbundet med at benytte hjemlerne.

		Omfanget af disse konsekvenser vil afhænge af udviklingen af den konkrete situation.
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Omfanget vil afhænge af udviklingen af den konkrete situation.
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter	
Er i strid med de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering/Overimplementering af EU-retlige minimumsforpligtigelser	JA	NEJ X

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Efter epidemilovens § 1, stk. 2, kan sundheds- og ældreministeren bemyndige andre myndigheder, herunder de epidemikommissioner, der er nævnt i kapitel 2, til at udøve de beføjelser, der i loven er tillagt ministeren.

Sundheds- og ældreministeren kan både bemyndige myndigheder under Sundheds- og Ældreministeriet og myndigheder under andre ministerier til at udøve de beføjelser, der følger af loven. Sundheds- og ældreministeren kan endvidere i regler, der fastsættes i medfør af loven, fastsætte, at andre myndigheder skal udøve beføjelserne ifølge de pågældende regler.

Det foreslås, at ”og iagttage de pligter, der påhviler ministeren” indsættes i § 1, stk. 2, efter ”ministeren”.

Det betyder, at sundheds- og ældreministeren kan bemyndige andre myndigheder, herunder de epidemikommissioner, der er nævnt i kapitel 2, til at udøve de beføjelser, der i loven er tillagt ministeren, og iagttage de pligter, der ifølge loven påhviler ministeren.

Sundheds- og ældreministeren vil efter den foreslåede bestemmelse kunne bemyndige myndigheder under Sundheds- og Ældreministeriet og myndigheder under andre ministerier samt epidemikommissionerne til at iagttage de pligter, som ministeren ifølge epidemiloven skal iagttage. Det kan f.eks. være sundheds- og ældreministerens pligt efter epidemilovens § 20 til at give vejledning om adgang til domstolsprøvelse efter reglerne i retsplejelovens kapitel 43 a i forbindelse med, at en person, der lider af en alment farlig sygdom, eller som formodes at kunne være smittet med en sådan, meddeles afslag på anmodning om ophævelse af et meddelt påbud bl.a. efter epidemilovens § 5, stk. 1, nr. 3, om at lade sig isolere i en egnet facilitet.

Sundheds- og ældreministeren vil endvidere efter den foreslåede bestemmelse kunne fastsætte i regler, der fastsættes i medfør af loven, at andre myndigheder, herunder epidemikommissionerne, skal iagttage de pligter, der følger af de pågældende regler.

Til nr. 2

Efter epidemilovens § 1, stk. 2, kan sundheds- og ældreministeren bemyndige andre myndigheder, herunder de epidemikommissioner, der er nævnt i kapitel 2, til at udøve de beføjelser, der i denne lov er tillagt ministeren.

Sundheds- og ældreministeren kan både bemyndige myndigheder under Sundheds- og Ældreministeriet og myndigheder under andre ministerier til at udøve de beføjelser, der følger af loven. Sundheds- og ældreministeren kan endvidere i regler, der fastsættes i medfør af loven, fastsætte, at andre myndigheder skal udøve beføjelserne ifølge de pågældende regler.

Sundheds- og ældreministeren har bemyndiget politiet til at udøve de beføjelser, der følger af bekendtgørelse nr. 224 af 17. marts 2020 om forbud mod større forsamlinger og forbud mod adgang til og restriktioner for visse lokaler i forbindelse med håndtering af Coronavirussygdom 2019 (COVID-19) med senere ændring, jf. bekendtgørelsens § 10. Bekendtgørelsen er udstedt i medfør af bl.a. epidemilovens §§ 6, 6 a og 12 b.

Hvor der er sket delegation af kompetence fra en myndighed til en anden, vil der normalt være rekurs til den delegerende myndighed. Der er derfor efter gældende ret adgang for en part til at klage over afgørelser, som en myndighed har truffet efter bemyndigelse fra sundheds- og ældreministeren i medfør af epidemilovens § 1, stk. 2.

Efter gældende ret er der som følge heraf f.eks. adgang til at klage til Sundheds- og Ældreministeriet over politiets afgørelser i medfør af den ovennævnte bekendtgørelse.

Det foreslås, at der indsættes et nyt § 1, stk. 3, i epidemiloven. Efter den foreslåede bestemmelse kan sundheds- og ældreministeren fastsætte regler om adgangen til at klage over afgørelser, der er truffet i henhold til bemyndigelse i medfør af stk. 2.

Der vil i medfør af den foreslåede bestemmelse kunne fastsættes regler om, at afgørelser skal kunne påklages til en anden myndighed end Sundheds- og Ældreministeriet. Det vil således eksempelvis kunne fastsættes, at politiets afgørelser i medfør af den ovennævnte bekendtgørelse om forbud mod større forsamlinger og forbud mod adgang til og restriktioner for visse lokaler i forbindelse med håndtering af Coronavirussygdom 2019 (COVID-19) kan påklages til Rigspolitiet i stedet for til Sundheds- og Ældreministeriet.

I givet fald vil det endvidere kunne fastsættes, at Rigspolitiets afgørelser i klagesager ikke kan påklages til Justitsministeriet.

Den foreslåede bemyndigelse vil derimod ikke kunne anvendes til helt eller delvis at afskære klageadgang, således at afgørelser hverken kan påklages til Sundheds- og Ældreministeriet eller andre myndigheder.

Til nr. 3

Det følger af epidemilovens § 6, stk. 1, 1. pkt., at sundheds- og ældreministeren, når det er nødvendigt for at forebygge eller inddæmme udbredelse af en alment farlig sygdom her i landet, efter forhandling med justitsministeren kan fastsætte regler om forbud mod afholdelse af og deltagelse i større forsamlinger, arrangementer, begivenheder m.v.

Det følger af bl.a. af bemærkningerne til bestemmelsen, at det umiddelbart var hensigten, at grænsen for størrelsen på forsamlinger skal være 100 personer, men at antallet kan hæves eller sænkes afhængigt af, hvad der vurderes at være nødvendigt for at forebygge eller inddæmme udbredelse af den pågældende sygdom, jf. Folketingstidende 2019-20, A, L 133 som fremsat, side 24.

Derudover følger det af bemærkningerne, at de regler om forbud mod afholdelse og deltagelse i forsamlinger, arrangementer, begivenheder m.v., der kan udstedes i medfør af bestemmelsen, skal forstås i bred forstand, og at de vil kunne omfatte enhver situation, hvor personer opholder sig sammen, jf. Folketingstidende 2019-20, A, L 133 som fremsat, side 24.

Det fremgår endvidere af bemærkningerne, at reglerne om forbud ikke vil omfatte almindelig tilstedeværelse på en arbejdsplads, men at de dog vil kunne omfatte forsamlinger på en arbejdsplads, f.eks. fællesmøder.

Den gældende bestemmelse i § 6, stk. 1, er udmøntet i §§ 1 og 2 i bekendtgørelse nr. 224 af 17. marts 2020 om forbud mod større forsamlinger og forbud mod adgang til og restriktioner for visse lokaler i forbindelse med håndtering af Coronavirussygdom 2019 (COVID-19) med senere ændring. Det fremgår af § 1 i bekendtgørelsen, at det er forbudt at afholde og deltage i indendørs og udendørs arrangementer, begivenheder, aktiviteter eller lignende, hvor der er flere end 10 personer til stede

Desuden fremgår det af bekendtgørelsens § 2, stk. 1, at politiet, hvis flere end 10 personer befinder sig sammen på et offentligt tilgængeligt sted på en sådan måde, at det efter politiets skøn udgør en særlig fare for smitte med COVID-19, kan påbyde personerne at forlade stedet. Det er udtryk for faktisk forvaltningsvirksomhed, når politiet efter denne bestemmelse påbyder personer at forlade et sted, hvor flere personer befinder sig. Der er således ikke tale om afgørelser i forhold til de pågældende personer.

Det foreslås, at § 6, stk. 1, 1. pkt., ændres, således at muligheden for at fastsætte regler om forbud udvides fra i dag at omfatte større forsamlinger, arrangementer, begivenheder m.v. til at omfatte muligheden for at fastsætte regler om forbud mod, at flere personer befinder sig på samme sted.

Med den foreslåede ændring vil det for det første ikke længere være et krav, at forbuddet kun kan rettes mod ”større” forsamlinger m.v. Det betyder, at der med lovforslaget også vil kunne fastsættes regler om forbud mod mindre forsamlinger m.v. Dermed vil der som den nedre grænse kunne fastsættes regler om forbud mod, at tre personer eller flere befinder sig på samme sted.

Med den foreslåede ændring vil det for det andet ikke længere fremgå af lovteksten, at der skal være tale om en forsamling, arrangement, begivenhed m.v., idet lovteksten foreslås ændret, således at henvisningen til forsamlinger, arrangementer, begivenheder m.v. udgår og erstattes af, at der kan fastsættes regler om forbud mod, at flere personer befinder sig på samme sted. Der er tale om en præcisering af lovteksten, da det allerede fremgår af den gældende lovtekst, at der ikke er tale om en udtømmende opregning, jf. ordet ”m.v.”, og da det fremgår af bemærkningerne til den gældende bestemmelse, at enhver situation, hvor personer opholder sig sammen, vil kunne være omfattet af regler udstedt i medfør af bestemmelsen, jf. ovenfor. Med den foreslåede ændring vil der således fortsat kunne fastsættes regler om forbud mod, at flere personer befinder sig på samme sted, herunder ved større eller mindre forsamlinger, arrangementer, begivenheder m.v.

Det bemærkes i den forbindelse, at det forudsættes, at der ikke vil blive fastsat regler om forbud mod, at tre medlemmer eller flere af samme husstand befinder sig på samme sted.

Det forudsættes også, at der ikke fastsættes regler om forbud mod, at tre personer eller flere, som er nærmeste pårørende, befinder sig på samme sted. Ved nærmeste pårørende forstås personens ægtefælle, faste samlevende, faste partnere, forældre, børn og søskende.

Det forudsættes endvidere, at der ikke vil blive fastsat regler om forbud mod, at personer, som ikke tilhører samme husstand, men hvis boligforhold tilsiger, at de i praksis ikke kan undgå et vist mål af omgang med hinanden, befinder sig på samme sted. Det gælder f.eks. studerende i kollegieboliger med fælles køkken- og/eller badefaciliteter og lignende boligfællesskaber.

Det bemærkes endvidere, at det forudsættes, at der som udgangspunkt ikke med hjemmel i bestemmelsen vil blive fastsat regler, der gælder for private boliger. Hvis det måtte vise sig nødvendigt, vil der dog kunne fastsættes regler for situationer, hvor private boliger benyttes til sammenkomster med personer uden for husstanden, der er forsamlet på en sådan måde, som skønnes at udgøre en særlig fare for smitte med Coronavirussygdom 2019 (COVID-19).

Derudover bemærkes det, at det fortsat er hensigten, at reglerne om forbud ikke vil omfatte almindelig tilstedeværelse på en arbejdsplads, men at reglerne dog vil kunne omfatte forsamlings på en arbejdsplads, f.eks. fællesmøder. Det er endvidere hensigten, at reglerne ikke skal omfatte f.eks. almindelig tilstedeværelse i offentlige institutioner, der holder åbent, eksempelvis daginstitutioner eller børnehaver, hvor der udføres nødpassning efter regler udstedt i medfør af epidemilovens § 22, stk. 2. Tilsvarende gælder f.eks. almindelig tilstedeværelse i offentlige transportmidler, idet det forudsættes, at forbud og restriktioner rettet mod transportmidler fastsættes efter epidemilovens § 12 a.

Endelig bemærkes det, at den foreslåede ændring af § 6, stk. 1, 1 pkt., ikke ændrer ved, at det fortsat er udtryk for faktisk forvaltningsvirksomhed, når politiet efter § 2, stk. 1, i bekendtgørelsen eller efter eventuelle lignende regler udstedt i medfør af § 6, stk. 1, påbyder personer at forlade et sted, hvor flere personer befinder sig. Der vil således fortsat ikke være tale om afgørelser i forhold til de pågældende personer.

Det følger af epidemilovens § 6, stk. 1, 2. pkt., at regler fastsat i medfør af 1. pkt. kan omfatte både indendørs, udendørs, offentlige og private forsamlings, arrangementer, begivenheder m.v.

Det foreslås i § 6, stk. 1, 2. pkt., at henvisningen til forsamlings, arrangementer, begivenheder m.v. ændres til henvisning til steder, hvor flere perso-

ner befinder sig. Forslaget skal ses i sammenhæng med den foreslåede ændring af § 6, stk. 1, 1. pkt., hvor muligheden for at fastsætte regler om forbud udvides til at omfatte, at flere personer befinder sig på samme sted.

Det bemærkes, at det følger af epidemilovens § 10, at sundheds- og ældreministeren efter rådgivning fra Sundhedsstyrelsen kan bestemme, at de foranstaltninger, der alene kan iværksættes mod alment farlige sygdomme, jf. §§ 5-9 og 12 a-12 f, også kan iværksættes over for øvrige smitsomme og andre overførbare sygdomme, når disse optræder på en ondartet måde eller med stor udbredelse, eller når andre forhold indebærer en særlig stor risiko for smittespredning.

Sundheds- og ældreministeren har i medfør af epidemilovens § 10 udstedt bekendtgørelse nr. 213 af 17. marts 2020, som fastsætter, at epidemilovens §§ 5-7 og §§ 12 a-12 f og regler fastsat i medfør heraf omfatter COVID-19.

I det omfang denne bekendtgørelse opretholdes, vil regler fastsat i medfør af epidemilovens § 6 gælde for COVID-19.

Til nr. 4

Det følger af epidemilovens § 6, stk. 1, 1. pkt., at sundheds- og ældreministeren, når det er nødvendigt for at forebygge eller inddæmme udbredelse af en alment farlig sygdom her i landet, efter forhandling med justitsministeren kan fastsætte regler om forbud mod afholdelse af og deltagelse i større forsamlinger, arrangementer, begivenheder m.v.

I medfør af bl.a. denne bestemmelse har sundheds- og ældreministeren udstedt bekendtgørelse nr. 224 af 17. marts 2020 om forbud mod større forsamlinger og forbud mod adgang til og restriktioner for visse lokaler i forbindelse med håndtering af Coronavirussygdom 2019 (COVID-19) med senere ændring.

Det fremgår af § 1 i bekendtgørelsen, at det er forbudt at afholde og deltage i indendørs og udendørs arrangementer, begivenheder, aktiviteter eller lignende, hvor der er flere end 10 personer til stede. Desuden fremgår det af § 2, stk. 1, at politiet, hvis flere end 10 personer befinder sig sammen på et offentligt tilgængeligt sted på en sådan måde, at det efter politiets skøn udgør en særlig fare for smitte med COVID-19, kan påbyde personerne at forlade stedet.

Epidemilovens § 6 giver ikke hjemmel til at fastsætte regler om, at politiet kan nedlægge forbud mod ophold på bestemte steder, hvortil der er almindelig adgang.

Der kan dog under visse betingelser i medfør af den gældende bestemmelse i epidemilovens § 6 a fastsættes regler om forbud mod eller restriktioner for adgang til offentlige institutioner m.v. og i medfør af § 12 b fastsættes regler om forbud mod eller restriktioner for adgang til lokaler, som erhvervsdrivende råder over, og hvortil offentligheden har adgang. Det bemærkes, at §§ 6 a og 12 b foreslås udvidet med lovforslagets § 1, nr. 6 og 9.

Det foreslås, at der indsættes et nyt stk. 3 i epidemilovens § 6. Efter det foreslåede *stk. 3, 1. pkt.*, kan sundheds- og ældreministeren, når det er nødvendigt for at forebygge eller inddæmme udbredelse af en alment farlig sygdom her i landet, efter forhandling med justitsministeren fastsætte regler om, at politiet kan nedlægge forbud mod ophold på et bestemt sted, hvortil der er almindelig adgang, i en bestemt periode, hvis det efter politiets skøn er nødvendigt for at forhindre fare for smitte med en alment farlig sygdom det pågældende sted.

Politiets forbud efter regler fastsat i medfør af bestemmelsen vil kunne gælde for et ”bestemt sted, hvortil der er almindelig adgang”. Det omfatter bl.a. offentlige parker, strande, pladser, veje, forlystelsesparker, banegårde og lufthavne og forretninger og indkøbscentre i åbningstiden.

Det forudsættes dog, at adgangen til at nedlægge forbud i almindelighed kun bruges, hvis de regler, der måtte være fastsat i medfør af epidemilovens §§ 6 a og 12 b, som udvidet ved lovforslagets § 1, nr. 6 og 9, om offentlige institutioner, idrætsanlæg, legepladser m.v. og lokaler og andre lokaliteter, som fysiske og juridiske personer råder over, og hvortil offentligheden har adgang, i det konkrete tilfælde ikke er tilstrækkelige til at forhindre smittefare det pågældende sted.

Det forudsættes også, at adgangen til at nedlægge forbud ikke vil blive anvendt, hvis regler fastsat i medfør af epidemilovens § 6, stk. 1, som ligeledes foreslås udvidet, jf. lovforslagets § 1, nr. 6, om forbud mod, at flere personer befinder sig på samme sted, i det konkrete tilfælde er tilstrækkelige til at forhindre faren for smittespredning det pågældende sted.

En udnyttelse af adgangen til at nedlægge forbud vil således – med den nuværende bekendtgørelse udstedt i medfør af epidemilovens § 6, stk. 1 – i

almindelighed bl.a. forudsætte, at faren for smittespredning ikke kan imødegås ved at benytte adgangen til i medfør af bekendtgørelsens § 2 at påbyde konkrete personer at forlade stedet. Denne forudsætning vil være opfyldt, hvis der – f.eks. på baggrund af politiets erfaringer med det pågældende sted – kort tid efter meddelelsen af sådanne forbud må forventes på ny at indfinde sig andre personer på stedet. Det vil bero på en konkret vurdering, hvornår påbud efter bekendtgørelsens § 2 ikke længere er tilstrækkeligt til at imødegå faren for smittespredning.

Ved vurderingen af, om der er grundlag for at udnytte adgangen til at nedlægge forbud, vil der bl.a. kunne tages hensyn til Sundhedsstyrelsens generelle anbefalinger vedrørende smittefaren fra den pågældende sygdom og de konkrete forhold på stedet.

Politiet vil i medfør af regler fastsat efter den foreslåede bemyndigelsesbestemmelse kunne forbyde ophold det pågældende sted. Et forbud vil derimod ikke omfatte almindelig færden det pågældende sted. Det vil således uanset et nedlagt forbud fortsat være lovligt eksempelvis at gå henover en plads eller igennem en park, som er omfattet af forbuddet.

Politiets forbud mod ophold efter regler fastsat i medfør af den foreslåede bestemmelse vil alene kunne nedlægges for mindre, afgrænsede områder, f.eks. en bestemt plads, strand, park eller vej, og kun hvis betingelserne, jf. ovenfor, for at nedlægge forbud er opfyldt i forhold til det pågældende sted. Der vil således ikke kunne nedlægges forbud, der omfatter større områder som f.eks. en bydel.

Forbuddet vil skulle nedlægges for et bestemt tidsrum, men tidsrummet vil kunne forlænges, hvis betingelserne for nedlæggelse af forbud fortsat er opfyldt.

Det vil i regler, som udstedes i medfør af den foreslåede bestemmelse, også skulle fastsættes, hvordan politiets beslutning om at nedlægge forbud mod ophold et bestemt sted skal offentliggøres. Det forudsættes i den forbindelse, at forbuddet offentliggøres på en tydelig måde det pågældende sted ved skiltning eller lignende, og at der på politiets officielle hjemmeside gives oplysninger om nedlagte forbud.

Der vil kunne fastsættes regler om straf for overtrædelse af forbud nedlagt i medfør af regler udstedt efter den foreslåede bestemmelse, jf. epidemilovens

§ 29, stk. 2, hvorefter der i forskrifter, der udfærdiges i henhold til loven, kan fastsættes straf af bøde eller fængsel indtil 6 måneder for overtrædelse af bestemmelserne i forskrifterne.

Efter det foreslåede *stk. 3, 2. pkt.*, kan sundheds- og ældreministeren endvidere fastsætte regler om, at den, der har rådighed over et sted, som er omfattet af et forbud, efter anmodning fra politiet skal bistå med opsætning af skilte eller lignende.

Regler fastsat i medfør af den foreslåede bestemmelse vil eksempelvis kunne indebære, at kommunalbestyrelsen skal bistå politiet med at opsætte skilte ved kommunens parker eller pladser, som er omfattet af et forbud. Hvis forbuddet omfatter et sted, som f.eks. en erhvervsdrivende har rådighed over, vil reglerne også kunne indebære, at den erhvervsdrivende efter anmodning skal bistå politiet med opsætning af skilte.

Det bemærkes, at det følger af epidemilovens § 10, at sundheds- og ældreministeren efter rådgivning fra Sundhedsstyrelsen kan bestemme, at de foranstaltninger, der alene kan iværksættes mod alment farlige sygdomme, jf. §§ 5-9 og 12 a-12 f, også kan iværksættes over for øvrige smitsomme og andre overførbare sygdomme, når disse optræder på en ondartet måde eller med stor udbredelse, eller når andre forhold indebærer en særlig stor risiko for smittespredning.

Sundheds- og ældreministeren har i medfør af epidemilovens § 10 udstedt bekendtgørelse nr. 213 af 17. marts 2020, som fastsætter, at epidemilovens §§ 5-7 og §§ 12 a-12 f og regler fastsat i medfør heraf omfatter COVID-19.

I det omfang denne bekendtgørelse opretholdes, vil regler fastsat i medfør af epidemilovens § 6 gælde for COVID-19.

Det forudsættes, at regler fastsat i medfør af den foreslåede bestemmelse skal være midlertidige, og at de ikke vil kunne udstrækkes i længere tid, end hvad der skønnes nødvendigt for at forebygge eller inddæmme udbredelsen af den pågældende sygdom.

Til nr. 5

Ifølge den gældende bestemmelse i epidemilovens § 6, stk. 3, kan sundheds- og ældreministeren efter forhandling med justitsministeren fastsætte regler

om, at politiet kan anvende den fornødne magt for at sikre, at regler fastsat i medfør af stk. 1 overholdes.

Det foreslås, at ”stk. 1” ændres til ”stk. 1 og 3”.

Det vil indebære, at der også vil kunne fastsættes regler om, at politiet kan anvende den fornødne magt for at sikre overholdelsen af regler fastsat i medfør af det foreslåede § 6, stk. 3, jf. lovforslagets § 1, nr. 4, om adgang for politiet til at nedlægge forbud mod ophold på et bestemt sted, hvortil der er almindelig adgang.

Til nr. 6

Efter den gældende bestemmelse i epidemilovens § 6 a kan sundheds- og ældreministeren, når det er nødvendigt for at forebygge eller inddæmme udbredelse af en alment farlig sygdom her i landet, fastsætte regler om forbud mod adgang til eller restriktioner for adgangen til offentlige institutioner m.v.

Bestemmelsen blev indført ved § 1, nr. 6, i lov nr. 208 af 17. marts 2020 om ændring af lov om foranstaltninger mod smitsomme og andre overførbare sygdomme (Udvidelse af foranstaltninger til at forebygge og inddæmme smitte samt sikring af kapacitetsmæssige ressourcer m.v.). Ifølge bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2019-20, A, L 133 som fremsat, side 25, kan bestemmelsen bruges til at fastsætte regler om forbud mod adgang til bl.a. biblioteker, svømmehaller m.v.

Bestemmelsen giver ikke hjemmel til at fastsætte regler om forbud mod adgang til eller restriktioner for adgangen til eller brugen af udendørs anlæg m.v.

I medfør af bl.a. epidemilovens § 6 a har sundheds- og ældreministeren udstedt bekendtgørelse nr. 224 af 17. marts 2020 om forbud mod større forsamlinger og forbud mod adgang til og restriktioner for visse lokaler i forbindelse med håndtering af Coronavirussygdom 2019 (COVID-19) med senere ændring. Bekendtgørelsens § 5 indeholder regler om, at visse offentlige institutioner skal holde deres lokaler lukket for offentligheden, og § 7 indeholder regler om, at offentlige institutioner, som har rådighed over lokaler, hvortil offentligheden har adgang, skal opfylde en række krav. Det er bl.a. et krav, at der maksimalt tillades adgang for 1 person pr. 4 m² gulvareal, og

at lokalerne så vidt muligt indrettes på en sådan måde, at smittefare minimeres, herunder ved at gøre det muligt for besøgende at holde passende afstand til hinanden.

Det foreslås, at ordene ”adgangen til offentlige institutioner m.v.” i epidemilovens § 6 a ændres til ”adgangen til eller brugen af indendørs eller udendørs offentlige institutioner og idrætsanlæg, legepladser og lignende faciliteter, der frembyder smittefare”.

Med den foreslåede ændring vil der fremover for det første, når det er nødvendigt for at forebygge eller inddæmme udbredelse af en alment farlig sygdom her i landet, også kunne fastsættes regler om udendørs offentlige institutioner, idrætsanlæg og legepladser og lignende faciliteter, der frembyder smittefare.

For det andet vil der med den foreslåede ændring fremover også kunne fastsættes restriktioner for ”brugen af” offentlige institutioner, idrætsanlæg, legepladser m.v. Det svarer til formuleringen af den gældende bestemmelse i epidemilovens § 12 b om lokaler, som erhvervsdrivende råder over, og hvortil offentligheden har adgang. Det bemærkes i den forbindelse, at epidemilovens §§ 6 a og 12 b har samme formål.

I medfør af bestemmelsen vil der bl.a. kunne fastsættes regler om idrætsanlæg og legepladser. Herudover vil der kunne fastsættes regler om lignende faciliteter, som frembyder smittefare. Det omfatter eksempelvis udendørs fitnessanlæg, hvor brugerne rører ved de samme redskaber. Også faciliteter, der som følge af, at brugerne ved anvendelse heraf kan komme i tæt kontakt med hinanden med heraf følgende smittefare, vil kunne være omfattet.

Epidemilovens § 6 a vil derimod ikke give adgang til at fastsætte regler om offentlige parker, veje, pladser m.v. Det vil således ikke i medfør af bestemmelsen være muligt at forbyde adgang til eksempelvis Kongens Have eller Rådhuspladsen i København eller Universitetsparken i Aarhus, ligesom bestemmelsen ikke vil give adgang til at fastsætte restriktioner for, hvor mange personer der må befinde sig på en gågade ad gangen. Politiet vil derimod under visse betingelser kunne nedlægge et forbud mod ophold sådanne steder efter regler udstedt i medfør af det foreslåede § 6, stk. 3, jf. lovforslagets § 1, nr. 4.

Det vil i medfør af epidemilovens § 6 a eksempelvis kunne fastsættes, at offentligheden ikke har adgang til bestemte idrætsanlæg, alle offentlige

idrætsanlæg i bestemte byer eller alle offentlige idrætsanlæg i landet. Det vil også kunne fastsættes, at der kun er adgang for et bestemt antal personer ad gangen i de nævnte anlæg. Desuden vil det kunne fastsættes, at brugen af anlæggene skal ske på en bestemt måde, eksempelvis på en sådan måde, at der holdes behørig afstand til andre besøgende. Det vil også kunne fastsættes, at de pågældende anlæg alene må benyttes til gennemgående færdsel.

Det bemærkes endvidere, at det følger af epidemilovens § 10, at sundheds- og ældreministeren efter rådgivning fra Sundhedsstyrelsen kan bestemme, at de foranstaltninger, der alene kan iværksættes mod alment farlige sygdomme, jf. §§ 5-9 og 12 a-12 f, også kan iværksættes over for øvrige smittsomme og andre overførbare sygdomme, når disse optræder på en ondartet måde eller med stor udbredelse, eller når andre forhold indebærer en særlig stor risiko for smittespredning.

Sundheds- og ældreministeren har i medfør af epidemilovens § 10 udstedt bekendtgørelse nr. 213 af 17. marts 2020, som fastsætter, at epidemilovens §§ 5-7 og §§ 12 a-12 f og regler fastsat i medfør heraf omfatter COVID-19.

I det omfang denne bekendtgørelse opretholdes, vil regler fastsat i medfør af epidemilovens § 6 a gælde for COVID-19.

Til nr. 7

Efter den gældende bestemmelse i epidemilovens § 6 a kan sundheds- og ældreministeren, når det er nødvendigt for at forebygge eller inddæmme udbredelse af en alment farlig sygdom her i landet, fastsætte regler om forbud mod adgang til eller restriktioner for adgangen til offentlige institutioner m.v. Med lovforslagets § 1, nr. 6, vil bestemmelsen blive ændret, så der kan fastsættes regler om forbud mod adgang til eller restriktioner for adgangen til eller brugen af indendørs eller udendørs offentlige institutioner og idrætsanlæg, legepladser og lignende faciliteter, der frembyder smittefare.

Det foreslås, at der indsættes et nyt 2. pkt., hvorefter regler fastsat i medfør af 1. pkt. kan fravige anden lovgivning. Det betyder, at regler fastsat i medfør af § 6 a vil kunne fravige bestemmelser i anden lovgivning, som ellers ville give besøgende ret til at få adgang til eller bruge institutionen, anlægget m.v.

Det foreslåede 2. pkt. svarer til 2. pkt. i § 12 b, som giver adgang til at fastsætte regler om forbud mod adgang til eller restriktioner for adgangen til

eller brugen af lokaler, som erhvervsdrivende råder over, og hvortil offentligheden har adgang. Det bemærkes, at § 12 b foreslås udvidet, jf. lovforslagets § 1, nr. 9.

Til nr. 8

Det følger af epidemilovens § 12 a, 1. pkt., at sundheds- og ældreministeren, når det er nødvendigt for at forebygge eller inddæmme udbredelse af en alment farlig sygdom her i landet, efter forhandling med transportministeren kan fastsætte regler om forbud mod adgang til transportmidler eller restriktioner på transportmidler, herunder om tilladt maksimalbelægning og om, at der fra skibe ikke må ske samkvem med personer i land.

Det fremgår bl.a. af bemærkningerne til § 12 a, jf. Folketingstidende 2019-20, A, L 133, som fremsat, side 27-28, at det forudsættes, at ministeren vil kunne fastsætte regler om forbud mod adgang til enkelte transportmidler samt restriktioner på transportmidler, herunder tog, bus, letbane, metro, luftfartøjer, færger. Et forbud eller en restriktion vil kunne rettes mod konkrete transportruter, f.eks. færge- eller togruter, ligesom det også vil kunne rettes mod generelle transportformer, f.eks. forbud mod adgang til alle tog og metroer, hvilket vil betyde, at al tog- og metrodrift vil blive indstillet.

Det fremgår videre, at der ligeledes vil kunne fastsættes regler om maksimalbelægning, således at det f.eks. kan fastsættes, at visse transportmidler ikke må medtage flere passagerer end 1/4 af den maksimale kapacitet, eller at der ikke må medtages flere passagerer, end der er sæder til.

Det foreslås, at ”transportministeren” i § 12 a, 1. pkt. ændres til ”vedkommende minister”. Det betyder, at sundheds- og ældreministeren, når det er nødvendigt for at forebygge eller inddæmme udbredelse af en alment farlig sygdom her i landet, efter forhandling med vedkommende minister kan fastsætte regler om forbud mod adgang til transportmidler eller restriktioner på transportmidler, herunder om tilladt maksimalbelægning og om, at der fra skibe ikke må ske samkvem med personer i land.

Den foreslåede ændring vil indebære, at regler om forbud mod adgang til transportmidler eller restriktioner på transportmidler vil blive fastsat af sundheds- og ældreministeren efter forhandling med den minister, som efter anden lovgivningen har ansvaret for regulering af det pågældende transportmiddel.

Det bemærkes i den forbindelse, at regulering af bus, tog, letbane og metro samt lufttransport hører under transportministerens ressort. Regulering af skibe hører under erhvervsministerens ressort.

Til nr. 9

Efter epidemilovens § 12 b kan sundheds- og ældreministeren, når det er nødvendigt for at forebygge eller inddæmme udbredelse af en alment farlig sygdom her i landet, efter forhandling med erhvervsministeren fastsætte regler om forbud mod adgang til eller restriktioner for adgangen til eller brugen af lokaler, som erhvervsdrivende råder over, og hvortil offentligheden har adgang, herunder regler om tilladt maksimalbelægning. Regler fastsat i medfør af 1. pkt. kan fravige anden lovgivning.

Epidemilovens § 12 b giver kun hjemmel til at fastsætte regler om lokaler, som erhvervsdrivende råder over. Bestemmelsen kan derimod ikke bruges til at fastsætte regler om lokaler, som andre fysiske eller juridiske personer råder over, og hvortil offentligheden har adgang.

Endvidere giver bestemmelsen alene adgang til at fastsætte regler om ”lokaler” og således ikke andre lokaliteter, som den erhvervsdrivende råder over, og hvortil offentligheden har adgang. Der kan derfor ikke fastsættes regler om udendørsområder, som en erhvervsdrivende råder over, og hvortil offentligheden har adgang.

I medfør af bl.a. epidemilovens § 12 b har sundheds- og ældreministeren udstedt bekendtgørelse nr. 224 af 17. marts 2020 om forbud mod større forsamlinger og forbud mod adgang til og restriktioner for visse lokaler i forbindelse med håndtering af Coronavirussygdom 2019 (COVID-19) med senere ændring. Bekendtgørelsens § 6 indeholder regler om, at visse lokaler, som erhvervsdrivende råder over, skal holdes lukket for offentligheden, og § 7 indeholder regler om, at erhvervsdrivende, som har rådighed over lokaler, hvortil offentligheden har adgang, skal opfylde en række krav. Det er bl.a. et krav, at der maksimalt tillades adgang for 1 person pr. 4 m² gulvareal, og at lokalerne så vidt muligt indrettes på en sådan måde, at smittefare minimeres, herunder ved at gøre det muligt for besøgende at holde passende afstand til hinanden.

Det foreslås, at ordene ”lokaler, som erhvervsdrivende råder over” i epidemilovens § 12 b, 1. pkt., ændres til ”lokaler og andre lokaliteter, som fysiske eller juridiske personer råder over”.

Med den foreslåede ændring vil der fremover kunne fastsættes regler om forbud mod adgang til eller restriktioner for adgangen til eller brugen af alle lokaler og andre lokaliteter, som fysiske og juridiske personer råder over, og hvortil offentligheden har adgang. Dermed udvides den gældende bemyndigelse, der i dag kun gælder for lokaler, som erhvervsdrivende råder over.

Fremover vil der således eksempelvis også kunne fastsættes regler om forbud mod adgang til eller restriktioner for adgang til eller brugen af et museum, som er ejet af en fond, der ikke er erhvervsdrivende. Der vil også kunne fastsættes regler om forbud mod adgang til og restriktioner for adgang til eller brugen af lokaler og lokaliteter tilhørende trossamfund uden for folkekirken. Efter de gældende bestemmelser kan der alene fastsættes sådanne regler for folkekirken, idet folkekirken er omfattet af epidemilovens § 6 a om offentlige institutioner m.v.

Endvidere vil der fremover eksempelvis kunne fastsættes regler om forbud mod adgang til eller restriktioner for brug af udendørsarealer, herunder forlystelsesparkers udendørsarealer, campingpladser og golfbaner.

Der vil ikke i medfør af § 12 b kunne fastsættes regler om lokaler og andre lokaliteter, som en offentlig myndighed råder over, og hvortil offentligheden har adgang. Sådanne regler vil i stedet skulle fastsættes i medfør af epidemilovens § 6 a, der foreslås udvidet med lovforslagets § 1, nr. 6.

Det bemærkes, at det følger af epidemilovens § 10, at sundheds- og ældreministeren efter rådgivning fra Sundhedsstyrelsen kan bestemme, at de foranstaltninger, der alene kan iværksættes mod alment farlige sygdomme, jf. §§ 5-9 og 12 a-12 f, også kan iværksættes over for øvrige smitsomme og andre overførbare sygdomme, når disse optræder på en ondartet måde eller med stor udbredelse, eller når andre forhold indebærer en særlig stor risiko for smittespredning.

Sundheds- og ældreministeren har i medfør af epidemilovens § 10 udstedt bekendtgørelse nr. 213 af 17. marts 2020, som fastsætter, at epidemilovens §§ 5-7 og §§ 12 a-12 f og regler fastsat i medfør heraf omfatter COVID-19.

I det omfang denne bekendtgørelse opretholdes, vil regler fastsat i medfør af epidemilovens § 12 b gælde for COVID-19.

Til nr. 10

Efter epidemilovens § 12 c kan sundheds- og ældreministeren, når det er nødvendigt for at forebygge eller inddæmme udbredelse af en alment farlig sygdom her i landet, fastsætte regler om forbud mod eller restriktioner for besøgendes adgang til offentlige og private plejehjem og sygehuse og om undtagelser hertil. Regler fastsat i medfør af 1. pkt. kan fravige anden lovgivning.

Der er fastsat nærmere regler herom i bekendtgørelse nr. 215 af 17. marts 2020 om afspærring og besøgsrestriktioner på plejehjem og sygehuse i forbindelse med håndtering af Coronavirussygdom 2019 (COVID-19).

Det foreslås, at der i § 12 c efter ”plejehjem” indsættes: ”plejeboliger og aflastningspladser m.v., anbringelsessteder og botilbud m.v.” og at ”klinikker” indsættes efter sygehuse.

Med de foreslåede ændringer vil anbringelsessteder og botilbud m.v. blive omfattet af bemyndigelsesbestemmelsen, hvorefter sundheds- og ældreministeren kan fastsætte regler om forbud mod eller restriktioner for besøgendes adgang til disse steder.

Det betyder, at sundheds- og ældreministeren ved bekendtgørelse kan fastsætte regler om forbud mod besøgendes adgang til anbringelsessteder og botilbud m.v. eller restriktioner for besøg hertil.

Der vil efter de foreslåede ændringer kunne fastsættes regler om, at forbud eller restriktioner kan omfatte såvel offentlige som private tilbud, og at forbud eller restriktioner kan rettes mod konkrete anbringelsessteder og botilbud m.v. i én eller flere dele af landet eller disse steder generelt.

Der vil endvidere kunne fastsættes regler om undtagelser til forbud eller restriktioner for besøgendes adgang til anbringelsessteder og botilbud m.v.

Det forudsættes, at der fastsættes regler, der undtager besøg i kritiske situationer fra en borgers nære pårørende fra et forbud eller en restriktion. Ved kritiske situationer forstås f.eks. et uopsætteligt besøg hos en kritisk syg eller døende person, eller forældres eller andre nære pårørendes besøg hos et barn eller en voksen med nedsat psykisk funktionsevne, som kognitivt fungerer som et barn.

De foreslåede ændringer betyder endvidere, at det i lovteksten præciseres, at bemyndigelsesbestemmelsen også vil omfatte plejeboliger, aflastningspladser og klinikker.

Herved sikres det, at der fastsættes en entydig hjemmel til, at sundheds- og ældreministeren ved bekendtgørelse kan fastsætte regler om forbud mod besøgendes adgang til plejeboliger, aflastningspladser og klinikker eller restriktioner for besøg hertil.

Sundheds- og ældreministeren vil ligeledes kunne fastsætte regler om undtagelser til forbud eller restriktioner for besøgendes adgang til på ovennævnte steder.

Det forudsættes, at der fastsættes regler, der undtager besøg i kritiske situationer fra en beboers eller patients nære pårørende fra et forbud eller en restriktion. Ved kritiske situationer forstås f.eks. et uopsætteligt besøg hos en kritisk syg eller døende person, eller forældres eller andre nære pårørendes besøg hos et barn eller en voksen med nedsat psykisk funktionsevne, som kognitivt fungerer som et barn.

Den foreslåede ændring vil bringe ordlyden af bestemmelsen i overensstemmelse med fortolkningen af den gældende bestemmelse.

De foreslåede regler vil som følge af den gældende § 12 c, 2. pkt., kunne fravige anden lovgivning.

Til nr. 11

Der er ikke efter gældende ret mulighed for at fastsætte regler, der sikrer, at patienter eller borgere, hvis behandling, pleje m.v. er blevet aflyst eller udskudt som følge af, at sundhedsvæsenets behandlings-, pleje- og personalekapacitet er anvendt til behandling og pleje af patienter med akutte og livstruende sygdomme, kan få tilbudt anden behandling, pleje m.v. som erstatning for den aflyste.

Der er ligeledes ikke mulighed for at fastsætte regler, der sikrer, at patienter og andre borgere, der – som følge af den aldersgruppe, de tilhører – har krav på at modtage nærmere bestemte sundheds- eller plejeydelser, men ikke aktuelt kan modtage en sådan ydelse som følge af foranstaltninger iværksat efter regler udstedt efter § 12 d, stk. 1, bevarer retten til at modtage denne ydelse, efter at foranstaltningerne er ophørt, hvis der fortsat er grundlag for dette.

Endelig er der ikke efter gældende ret mulighed for at fravige betingelser i lovgivningen, som medfører eller forudsætter anvendelse af ressourcer hos bl.a. Styrelsen for Patientsikkerhed eller andre myndigheder, der samtidig anvender ressourcer på at forebygge eller inddæmme udbredelsen af en alment farlig sygdom her i landet.

Det foreslås, at der i 12 d efter stk. 1 indsættes et nyt stk. 2.

Efter det foreslåede § 12 d, stk. 2, kan sundheds- og ældreministeren fastsætte regler om fravigelse af betingelser fastsat i anden lovgivning eller i medfør af anden lovgivning, når fravigelse er nødvendig for at sikre patientsikkerheden eller patienters og borgeres behandling, pleje og andre rettigheder efter m.v. i anden lovgivning eller i medfør af anden lovgivning, og disse betingelser ikke vil kunne opfyldes som følge af et ekstraordinært ressourcetræk hos sundhedsmyndighederne eller tiltag eller foranstaltninger, der er truffet med henblik på at forebygge eller inddæmme udbredelsen af en alment farlig sygdom her i landet.

Sundheds- og ældreministeren vil efter bestemmelsen kunne fastsætte regler, der fraviger betingelser i anden lovgivning eller i medfør af anden lovgivning på sundheds- og ældreministerens ressortområde, når fravigelse er nødvendig for at sikre patientsikkerheden eller patienters og borgeres behandling, pleje og andre rettigheder m.v. i anden lovgivning eller i medfør af anden lovgivning.

Efter bemyndigelsen vil der både kunne fastsættes regler om fuldstændigt at fravige, det vil sige suspendere, den pågældende betingelse, og regler om delvist at begrænse en betingelse, f.eks. ændring og forlængelse af en fastsat frist. Begrænsninger kan indføres gradvist i takt med udviklingen, behov og nødvendighed.

Det er en betingelse for udmøntning af bestemmelsen, at de betingelser, der skal fraviges, ikke vil kunne opfyldes som følge af tiltag eller foranstaltninger, der er truffet med henblik på at forebygge eller inddæmme udbredelsen af en alment farlig sygdom her i landet.

Den foreslåede bestemmelse vil bl.a. kunne anvendes til at fastsætte regler, der midlertidigt suspenderer forbuddet i § 6 i lov om assisteret reproduktion i forbindelse med behandling, diagnostik og forskning m.v. (reproduktionsloven) mod at yde assisteret reproduktion (fertiliseringsbehandling) til kvinder,

der er ældre end 45 år. Dette vil bl.a. kunne sikre, at de kvinder, der for nuværende ikke kan modtage behandling med assisteret reproduktion, bl.a. som følge af regionernes prioritering af den behandlingsmæssige kapacitet, eller private udbyderes lukning af klinikker grundet risiko for smittespredning, og som fylder 46 år i denne periode, ikke forhindres i at modtage forventet eller planlagt behandling.

Bestemmelsen vil ligeledes kunne anvendes til at fastsætte regler, der midlertidigt forlænger den tilladte opbevaringsperiode for menneskelige æg i § 15 i reproduktionsloven, så kvinder, der for nuværende ikke kan modtage behandling med assisteret reproduktion, bl.a. som følge af regionernes prioritering af den behandlingsmæssige kapacitet, eller private udbyderes lukning af klinikker grundet smittespredning, ikke får destrueret deres opbevarede æg efter udløbet af den maksimalt tilladte opbevaringstid på 5 år.

Herudover vil bestemmelsen kunne anvendes til at fastsætte regler om at fravige det krav, der gælder efter § 11 a i lov om autorisation af sundhedspersoner og om sundhedsfaglig virksomhed om, at afgørelser truffet af Styrelsen for Patientsikkerhed efter § 9, stk. 1-3, i autorisationsloven, bortfalder, senest 2 år efter, at styrelsen har truffet afgørelse, medmindre styrelsen forinden har anlagt retssag. Der vil med bestemmelsen kunne fastsættes regler, der fraviger dette krav, således at det sikres, at afgørelser efter autorisationslovens § 9, stk. 1-3, ikke bortfalder senest 2 år efter, at styrelsen har truffet afgørelse, selvom styrelsen ikke forinden har anlagt retssag.

Herved sikres det, at der kan fastsættes regler, der muliggør, at Styrelsen for Patientsikkerhed kan fokusere og anvende styrelsens ressourcer på at forebygge og inddæmme udbredelsen af en alment farlig sygdom her i landet, uden at det samtidig medfører bortfald af midlertidige tilsynssanktioner, der er fastsat for at sikre patientsikkerheden.

Til nr. 12

Det følger af epidemilovens § 13, stk. 1, at den ansvarshavende for et transportmiddel, herunder luftfartøjer, skibe, tog og busser, eller dennes befuldmægtigede efter anmodning fra sundheds- og ældreministeren eller den, som optræder på ministerens vegne, skal udlevere passagerlisteoplysninger, i det omfang sådanne foreligger, hvis en person om bord er smittet eller må formodes at kunne være smittet med smitsomme og andre overførbare sygdomme omfattet af § 2.

Det følger af epidemilovens § 13, stk. 2, at føreren og en eventuel skibslæge ved et skibs ankomst skal meddele sundheds- og ældreministeren eller den, som optræder på ministerens vegne, oplysninger om sundhedstilstanden om bord såvel under rejsen som på ankomsttidspunktet. Ved et luftfartøjs ankomst påhviler denne oplysningspligt luftfartøjets fører eller dennes befuldmægtigede.

Efter epidemilovens § 13, stk. 3, kan sundheds- og ældreministeren efter forhandling med transportministeren fastsætte nærmere regler om, hvilke oplysninger der skal meddeles i medfør af stk. 1 og 2, samt om meddelelsens form.

Det foreslås, at bestemmelsen ændres, således at det fastsættes, at sundheds- og ældreministeren efter forhandling med vedkommende minister kan fastsætte nærmere regler om, hvilke oplysninger der skal meddeles i medfør af stk. 1 og 2, samt om meddelelsens form.

Den foreslåede ændring vil indebære, at regler udstedt i medfør § 13, stk. 3, vedrørende indsamling af oplysninger efter § 13, stk. 1, vil blive fastsat af sundheds- og ældreministeren efter forhandling med den minister, som efter anden lovgivning har ansvaret for at indsamle passagerlisteoplysninger.

Det bemærkes i den forbindelse, at registrering af passagerer på passagerskibe foretages i henhold til bekendtgørelse nr. 1235 af 28. november 2019 om optælling og registrering af de ombordværende på passagerskibe, som sejler til og fra havne i Fællesskabets medlemsstater, som er udstedt af Søfartsstyrelsen under Erhvervsministeriet.

Indsamling af oplysninger om flypassagerer er reguleret af i lov nr. 1706 af 27. december 2018 om indsamling, anvendelse og opbevaring af oplysninger om flypassagerer (PNR-loven), som hører under Justitsministeriet.

Det fremgår af PNR-lovens § 3, 1. pkt., at luftfartsselskaber efter anmodning fra Rigspolitiet og herefter løbende forud for flyvninger, der har tilknytning til Danmark, skal videregive PNR-oplysninger, jf. lovens bilag 1, i elektronisk form til PNR-enheden. Bestemmelsen gælder alene PNR-oplysninger, som luftfartsselskaber har indsamlet som led i deres virksomhed.

Den foreslåede ændring af epidemilovens § 13, stk. 3, skal ses i sammenhæng med epidemilovens § 1, stk. 2, hvoraf det fremgår, at sundheds- og

ældreministeren kan bemyndige andre myndigheder, herunder de epidemi-kommissioner, der er nævnt i kapitel 2, til at udøve de beføjelser, der i denne lov er tillagt ministeren.

Bl.a. med henblik på at minimere de ressourcemæssige konsekvenser for de berørte erhvervsvirksomheder, der efter anden lovgivning er underlagt forpligtelser til at levere passageroplysninger m.v. – eksempelvis luftfartsselskaber og rederier – er det hensigten, at epidemilovens § 13 navnlig søges udmøntet i overensstemmelse med, og gennem anvendelse af, de ordninger for indhentelse af oplysninger, der er etableret efter anden lovgivning.

Sundheds- og ældreministeren vil således med den foreslåede ændring af § 13, stk. 3, efter forhandling med vedkommende minister kunne fastsætte nærmere regler om, at de oplysninger, som den ansvarshavende for et transportmiddel skal udleveres efter epidemilovens § 13, stk. 1, efter anmodning fra sundheds- og ældreministeren eller den, som optræder på ministerens vegne, skal indsamles af de myndigheder, eksempelvis Rigspolitiets PNR-enhed, jf. PNR-lovens § 1, der efter anden lovgivning indsamler oplysningerne med henblik på, at passageroplysningerne herefter kan videregives til sundheds- og ældreministeren eller den, som ministeren bemyndiger hertil.

I de tilfælde hvor PNR-oplysninger alene indsamles efter epidemilovens § 13, stk. 1 – og således ikke modtages som led i den eksisterende ordning efter PNR-loven – vil oplysningerne ikke indgå i PNR-enhedens it-løsning, og de vil således alene kunne indsamles og videregives til brug for sundhedsmyndighederne.

I de tilfælde, hvor Rigspolitiets PNR-enhed som led i dennes drift har indsamlet oplysninger, vil det i øvrigt i medfør af epidemilovens § 21 b om behandling af personoplysninger eksempelvis kunne fastsættes, at PNR-enheden – i det omfang enheden handler på vegne af sundheds- og ældreministeren – generelt vil kunne benytte den ordning for indsamling af PNR-oplysninger, der er fastsat i PNR-loven med henblik på videregivelse af oplysninger til de relevante sundhedsmyndigheder. Det indebærer, at de oplysninger, der måtte blive indsamlet af PNR-enheden, som led i dennes drift, kan videregives til de relevante sundhedsmyndigheder.

Til nr. 13

Det følger af epidemilovens § 29, stk. 1, nr. 1, at medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning, straffes med bøde eller fængsel indtil 6 måneder den, der overtræder § 21.

Det foreslås, at bestemmelsen ændres således, at det fastsættes, at medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning, straffes med bøde eller fængsel indtil 6 måneder den, der overtræder § 13, stk. 1 eller 2, eller § 21.

Det følger af epidemilovens § 13, stk. 1, at den ansvarshavende for et transportmiddel, herunder luftfartøjer, skibe, tog og busser, eller dennes befuldmægtigede efter anmodning fra sundheds- og ældreministeren eller den, som optræder på ministerens vegne, skal udlevere passagerlisteoplysninger, i det omfang sådanne foreligger, hvis en person om bord er smittet eller må formodes at kunne være smittet med smitsomme og andre overførbare sygdomme omfattet af § 2.

Det følger endvidere af epidemilovens § 13, stk. 2, at føreren og en eventuel skibslæge ved et skibs ankomst skal meddele sundheds- og ældreministeren eller den, som optræder på ministerens vegne, oplysninger om sundhedstilstanden om bord såvel under rejsen som på ankomsttidspunktet. Ved et luftfartøjs ankomst påhviler denne oplysningspligt luftfartøjets fører eller dennes befuldmægtigede.

Forslaget indebærer, at en ansvarshavende for et transportmiddel omfattet af § 13, stk. 1, der ikke efterkommer en anmodning om at udlevere passagerlisteoplysninger i det omfang de foreligger, vil kunne straffes med bøde eller fængsel indtil 6 måneder.

Forslaget indebærer endvidere, at en fører af et skib og en eventuel skibslæge og føreren af et luftfartøj eller dennes befuldmægtigede, der ikke opfylder sin oplysningspligt efter § 13, stk. 2, vil kunne straffes med bøde eller fængsel indtil 6 måneder.

For så vidt angår overtrædelser af epidemilovens § 13, stk. 1 og 2, forudsættes det, at strafforfølgningen – for så vidt angår ansvarshavende for luftfartøjer – skal følge, hvad der er fastsat efter PNR-loven. Det følger således af PNR-lovens forarbejder, at der ved strafforfølgningen af luftfartselskaber kan tages hensyn til antallet af passagerer på den berørte flyvning, og om luftfartsselskabet tidligere har begået en overtrædelse efter loven. Dette indebærer, at den samlede effekt af det enkelte luftfartsselskabs manglende efterlevelse skal inddrages i vurderingen af straffens fastsættelse.

Ved fastsættelsen af straffen efter PNR-loven skal der endvidere navnlig tages hensyn til, at bøden skal være effektiv, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning. Bødestraffen vil i førstegangstilfælde, som udgangspunkt være mellem 10.000 kr. og 100.000 kr. pr. flyvning, hvor der ikke videregives PNR-oplysninger i overensstemmelse med lovforslagets krav. Der kan ved fastsættelsen bl.a. tages hensyn til antallet af passagerer på den pågældende flyvning.

Straffen efter PNR-loven kan nedsættes eller bortfalde helt, hvis overtrædelsen skyldes undskyldelige omstændigheder. Dette vil bl.a. kunne være tilfældet, hvis luftfartsselskabet kan påvise, at det grundet forhold hos tredjemand – og desuagtet, at selskabet har udfoldet rimelige bestræbelser på at afhjælpe forholdet – har været afskåret fra at videregive PNR-oplysninger i overensstemmelse med lovforslagets krav, eller hvor et fly, der ikke er beregnet til at ankomme til Danmark, pludselig er blevet omdirigeret til at lande i Danmark.

Ved strafforfølgningen af ansvarshavende for luftfartøjer for overtrædelser af epidemilovens § 13 vil disse hensyn kunne inddrages på tilsvarende vis.

Til nr. 14

Det følger af § 29, stk. 2, i epidemiloven, at der i forskrifter, der udfærdiges i henhold til loven, kan fastsættes straf af bøde eller fængsel indtil 6 måneder for overtrædelse af bestemmelserne i forskrifterne.

Det foreslås, at § 29, stk. 2, nyaffattes med samme ordlyd som den gældende bestemmelse. Nyaffattelsen har til formål at gøre det muligt at angive niveauer for den straf, der udmåles efter regler udstedt i medfør af epidemilovens § 6.

Den foreslåede bestemmelse i stk. 2 gør det muligt at fastsætte straf af bøde eller fængsel indtil 6 måneder for overtrædelse af bestemmelserne i forskrifter, der udstedes medfør af bemyndigelsesbestemmelserne i epidemiloven.

Det følger af Rigsadvokatens vejledende bødetakster for overtrædelse af bekendtgørelse nr. 224 af 17. marts 2020 om forbud mod større forsamlinger og forbud mod adgang til og restriktioner for visse lokaler i forbindelse med håndtering af Coronavirussygdom 2019 (COVID-19) med senere ændring, at overtrædelse af forbuddet mod større forsamlinger m.v. efter § 1, stk. 1,

medfører som udgangspunkt en bøde på 1.500 kr., og at manglende efterkommelse af et påbud efter § 2, stk. 1, også medfører som udgangspunkt en bøde på 1.500 kr.

Med nyaffattelsen er det forudsat, at bødeniveauet for overtrædelse af regler udstedt i medfør af § 6, stk. 1, som ændret ved dette lovforslag, som udgangspunkt hæves fra det gældende niveau på 1.500 kr. til 2.500 kr. i førstegangstilfælde. Der vil i gentagelsestilfælde være grundlag for højere bødestraffe. Dette vil således omfatte ovennævnte bestemmelser i den gældende bekendtgørelse. Det vil endvidere omfatte eventuelle nye bestemmelser, der udfærdiges med hjemmel i epidemilovens § 6, stk. 1 og 3.

Fastsættelsen af straffen vil i øvrigt fortsat bero på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, og det angivne strafniveau vil kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Til nr. 15

Der er ikke i epidemiloven fastsat regler om, at der ved udmåling af bøder for overtrædelser af forskrifter udstedt i medfør af loven skal tages hensyn til virksomhedens størrelse i form af antallet af ansatte i virksomheder.

Rigsadvokatens vejledende bødetakster for erhvervsdrivendes overtrædelse af bekendtgørelse nr. 224 af 17. marts 2020 om forbud mod større forsamlinger og forbud mod adgang til og restriktioner for visse lokaler i forbindelse med håndtering af Coronavirussygdom 2019 (COVID-19) med senere ændring er følgende:

Erhvervsdrivendes manglende overholdelse af lukkekrav for restauranter, butikker, sport- og fritidsfaciliteter m.v. efter § 6, stk. 1, i bekendtgørelsen medfører som udgangspunkt en bøde på 5.000 kr. Erhvervsdrivendes manglende overholdelse af restriktioner for visse lokaler m.v. efter § 7 i bekendtgørelsen medfører som udgangspunkt en bøde på 1.500 kr. Endelig vil erhvervsdrivendes manglende efterkommelse af påbud efter § 8 i bekendtgørelsen også som udgangspunkt medføre en bøde på 1.500 kr.

Det foreslås i § 29, stk. 3, at der ved udmåling af bøder til erhvervsdrivende efter forskrifter, der udfærdiges i henhold til loven, skal tages hensyn til antallet af ansatte i virksomheden på gerningstidspunktet. Det bemærkes, at virksomheder også omfatter enkeltmandsvirksomheder.

Med den foreslåede bestemmelse forudsættes det – for så vidt angår fastsættelse af bødeniveauet for den erhvervsdrivendes overtrædelse af regler udstedt i medfør af epidemilovens § 12 b som ændret ved dette lovforslag – for det første, at de ovennævnte bødeniveauer på 5.000 kr. for ikke at overholde lukkekrav som udgangspunkt hæves til det dobbelte i førstegangstilfælde. Tilsvarende forudsættes det, at fysiske og juridiske personers overtrædelse af øvrige krav udstedt i medfør af epidemilovens § 12 b som ændret ved dette lovforslag og manglende efterkommelse af påbud i relation til sådanne krav som udgangspunkt fordobles til 3.000 kr. i førstegangstilfælde.

Dermed bliver udgangspunktet, at der til den erhvervsdrivende skal udmåles en bøde på 10.000 kr. for ikke at overholde lukkekrav, en bøde på 3.000 kr. for ikke at overholde øvrige restriktioner for lokaler og lokaliteter og en bøde på 3.000 kr. for ikke at efterkomme påbud om efterlevelse af sådanne restriktioner.

Med den foreslåede bestemmelse forudsættes det for det andet, at der ved udmåling af bødeniveauet i både førstegangstilfælde og i gentagelsestilfælde vil skulle skelnes mellem små og mindre virksomheder (1-9 ansatte), mellemstore virksomheder (10-49 ansatte) samt store virksomheder (50 ansatte eller derover).

Det forudsættes i den forbindelse, at det normale bødeniveau i førstegangstilfælde som udgangspunkt vil skulle forhøjes med henholdsvis 100 % for mellemstore virksomheder og 300 % for store virksomheder, hvor virksomhedens størrelse er afhængig af antallet af ansatte.

Disse niveauer forudsættes som udgangspunkt forhøjet i 2. gangstilfælde med 100 % for de små og mellemstore virksomheder og med 150 % for store virksomheder. I 3. gangstilfælde forudsættes niveauerne for de respektive virksomhedskategorier som udgangspunkt forhøjet med 50 % i forhold til niveauerne i 2. gangstilfælde.

De nævnte beregningsprincipper er illustreret i skemaet nedenfor. Skemaets bødeniveauer tager udgangspunkt i overtrædelser af § 6, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 224 af 18. marts 2020 om forbud mod større forsamlinger og forbud

mod adgang til og restriktioner for visse lokaler i forbindelse med håndtering af Coronavirussygdom 2019 (COVID-19) med senere ændring, der forbyder en række virksomheder at holde åbent.

Det bemærkes i den forbindelse, at ovennævnte beregningsprincipper, som skemaet nedenfor er baseret på, også vil kunne anvendes ved udregning af bøder i anledning af manglende overholdelse af restriktioner for lokaler og lokaliteter og for manglende efterkommelse af påbud herom udstedt i henhold til regler fastsat i medfør af epidemilovens § 12 b som ændret ved dette lovforslag. I disse sager vil udgangspunktet for små og mindre virksomheder i 1. gangstilfælde være en bøde på 3.000 kr.

Virksomhedens størrelse	1. gangstilfælde	2. gangstilfælde	3. gangstilfælde
Små og mindre virksomheder (1- 9 ansatte)	10.000 kr.	20.000 kr.	30.000 kr.
Mellemstore virksomheder (10-49 ansatte)	20.000 kr.	40.000 kr.	60.000 kr.
Store virksomheder (50 ansatte eller derover)	40.000 kr.	100.000 kr.	150.000 kr.

Det bemærkes, at bødestraffen vil kunne stige yderligere ved overtrædelser i 4. gangstilfælde og derover.

Fastsættelsen af straffen vil i øvrigt fortsat bero på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, og det angivne strafniveau vil kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Til § 2

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft ved bekendtgørelsen i Lovtidende. Dette skyldes, at loven skal træde i kraft så hurtigt som muligt, da den bl.a. har til formål at inddæmme COVID-19.

Det bemærkes, at der i § 2, stk. 2, i lov nr. 208 af 17. marts 2020 om ændring af lov om foranstaltninger mod smitsomme og andre overførbare sygdomme (Udvidelse af foranstaltninger til at forebygge og inddæmme smitte samt

sikring af kapacitetsmæssige ressourcer m.v.) findes en udløbsklausul, hvorefter lov om foranstaltninger mod smitsomme og andre overførbare sygdomme automatisk ophæves den 1. marts 2021. Det vil således også gælde de ændringer, der følger af dette lovforslag.

Det foreslås i *stk. 2*, at regler fastsat i medfør af § 1, stk. 2, §§ 6, 6 a, 12 a-12 d og 13 og § 29, stk. 2, i lov om foranstaltninger mod smitsomme og andre overførbare sygdomme forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af § 1, stk. 2, §§ 6, 6 a, 12 a-12 d og 13 og § 29, stk. 2, i lov om foranstaltninger mod smitsomme og andre overførbare sygdomme, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 1, 3-12 og 14.

Bekendtgørelser udstedt i medfør af de nævnte bestemmelser vil dog kun forblive i kraft, indtil de ophæves ved den ophørsklausul, som bekendtgørelserne måtte indeholde. Herefter vil der skulle udstedes nye bekendtgørelser, hvis der fortsat er behov for de pågældende regler.

Det følger af epidemilovens § 10, at sundheds- og ældreministeren efter rådgivning fra Sundhedsstyrelsen kan bestemme, at de foranstaltninger, der alene kan iværksættes mod alment farlige sygdomme, jf. §§ 5-9 og 12 a-12 f, også kan iværksættes over for øvrige smitsomme og andre overførbare sygdomme, når disse optræder på en ondartet måde eller med stor udbredelse, eller når andre forhold indebærer en særlig stor risiko for smittespredning.

Sundheds- og ældreministeren har i medfør af epidemilovens § 10 udstedt bekendtgørelse nr. 213 af 17. marts 2020, som fastsætter, at epidemilovens §§ 5-7 og §§ 12 a-12 f og regler fastsat i medfør heraf omfatter Coronavirussygdom 2019 (COVID-19).

Det forudsættes, at de nævnte bestemmelser med de ændringer, der følger af dette lovforslag, og regler fastsat i medfør af bestemmelserne, vil omfatte Coronavirussygdom 2019 (COVID-19), uden at der er behov for at udstede en ny bekendtgørelse efter lovens ikrafttræden, hvis den gældende bekendtgørelse forlænges ud over den 30. marts 2020.

Til § 3

Det foreslås i § 3, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland, men at den ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger.

Territorialbestemmelsen svarer til territorialbestemmelsen i § 32 i epidemi-
loven.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

<i>Gældende formulering</i>	<i>Lovforslaget</i>
	§ 1
	I lov om foranstaltninger mod smitsomme og andre overførbare sygdomme, jf. lovbekendtgørelse nr. 1026 af 1. oktober 2019, som ændret ved bekendtgørelse nr. 156 af 27. februar 2020, bekendtgørelse nr. 157 af 27. februar 2020 og lov nr. 208 af 17. marts 2020, foretages følgende ændringer:
§ 1. ---	
<i>Stk. 2.</i> Sundheds- og ældreministeren kan bemyndige andre myndigheder, herunder de epidemikommissioner, der er nævnt i kapitel 2, til at udøve de beføjelser, der i denne lov er tillagt ministeren	1. I § 1, <i>stk. 2</i> , indsættes efter ”ministeren”: ”, og iagttage de pligter, der påhviler ministeren”.
	2. I § 1 indsættes som <i>stk. 3</i> :
	” <i>Stk. 3.</i> Sundheds- og ældreministeren kan fastsætte regler om adgangen til at klage over afgørelser, der er truffet i henhold til bemyndigelse i medfør af <i>stk. 2</i> .”
§ 6. Sundheds- og ældreministeren kan, når det er nødvendigt for at forebygge eller inddæmme udbredelse af en alment farlig sygdom her i landet, efter forhandling med justitsministeren fastsætte regler om forbud mod afholdelse af og deltagelse i større forsamlinger, arrangementer, begivenheder m.v. Regler fastsat i medfør af 1. pkt. kan omfatte både indendørs, uden-	3. I § 6, <i>stk. 1</i> , 1. <i>pkt.</i> , ændres ”afholdelse af og deltagelse i større forsamlinger, arrangementer, begivenheder m.v.” til: ”, at flere personer befinder sig på samme sted.”, og i 2. <i>pkt.</i> ændres ”foramlinger, arrangementer, begivenheder m.v.” til: ”steder, hvor flere personer befinder sig.”

dørs, offentlige og private forsamlinger, arrangementer, begivenheder m.v. Regler fastsat i medfør af 1. pkt. kan fravige anden lovgivning	
<i>Stk. 2. ---</i>	4. I § 6 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:
	<p>”Stk. 3. Sundheds- og ældreministeren kan, når det er nødvendigt for at forebygge eller inddæmme udbredelse af en alment farlig sygdom her i landet, efter forhandling med justitsministeren fastsætte regler om, at politiet kan nedlægge forbud mod ophold på et bestemt sted, hvortil der er almindelig adgang, i en bestemt periode, hvis det efter politiets skøn er nødvendigt for at forhindre fare for smitte med en alment farlig sygdom det pågældende sted. Sundheds- og ældreministeren kan endvidere fastsætte regler om, at den, der har rådighed over et sted, som er omfattet af et forbud, efter anmodning fra politiet skal bistå med opsætning af skilte eller lignende.”</p> <p>Stk. 3 bliver herefter stk. 4.</p>
<i>Stk. 3.</i> Sundheds- og ældreministeren kan efter forhandling med justitsministeren fastsætte regler om, at politiet kan anvende den fornødne magt for at sikre, at regler fastsat i medfør af stk. 1 overholdes	5. I § 6, <i>stk. 3</i> , der bliver <i>stk. 4</i> , ændres ” <i>stk. 1</i> ” til: ” <i>stk. 1 og 3</i> ”.
§ 6 a. Sundheds- og ældreministeren kan, når det er nødvendigt for at forebygge eller inddæmme udbredelse af en alment farlig sygdom her i landet, fastsætte regler	6. I § 6 <i>a</i> ændres ”adgangen til offentlige institutioner m.v.” til: ”adgangen til eller brugen af indendørs eller udendørs offentlige institutioner og idrætsanlæg, legepladser og

om forbud mod adgang til eller restriktioner for adgangen til offentlige institutioner m.v.	lignende faciliteter, der frembyder smittefare.”
	7. I § 6 a indsættes som 2. pkt.:
	”Regler fastsat i medfør af 1. pkt. kan fravige anden lovgivning.”
§ 12 a. Sundheds- og ældreministeren kan, når det er nødvendigt for at forebygge eller inddæmme udbredelse af en alment farlig sygdom her i landet, efter forhandling med transportministeren fastsætte regler om forbud mod adgang til transportmidler eller restriktioner på transportmidler, herunder om tilladt maksimalbelægning og om, at der fra skibe ikke må ske samkvem med personer i land. Regler fastsat i medfør af 1. pkt. kan fravige anden lovgivning	8. I § 12 a, 1. pkt., ændres ”transportministeren” til: ”vedkommende minister”.
§ 12 b. Sundheds- og ældreministeren kan, når det er nødvendigt for at forebygge eller inddæmme udbredelse af en alment farlig sygdom her i landet, efter forhandling med erhvervsministeren fastsætte regler om forbud mod adgang til eller restriktioner for adgangen til eller brugen af lokaler, som erhvervsdrivende råder over, og hvortil offentligheden har adgang, herunder regler om tilladt maksimalbelægning. Regler fastsat i medfør af 1. pkt. kan fravige anden lovgivning	9. I § 12 b, 1. pkt., ændres ”lokaler, som erhvervsdrivende råder over” til: ”lokaler og andre lokaliteter, som fysiske eller juridiske personer råder over”.
§ 12 c. Sundheds- og ældreministeren kan, når det er nødvendigt for at forebygge eller inddæmme udbredelse af en alment farlig sygdom her i landet, fastsætte regler	10. I § 12 c indsættes efter ”plejehjem”: ”, plejeboliger, aflastningspladser, anbringelsessteder og botilbud m.v.”, og efter ”sygehuse” indsættes: ”og klinikker”

<p>om forbud mod eller restriktioner for besøgendes adgang til offentlige og private plejehjem og sygehuse og om undtagelser hertil. Regler fastsat i medfør af 1. pkt. kan fravige anden lovgivning</p>	
<p>§ 12 d. --- <i>Stk. 2.---</i></p>	<p>11. I § 12 d indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:</p>
	<p>”<i>Stk. 2.</i> Sundheds- og ældreministeren kan fastsætte regler om fravigelse af betingelser fastsat i anden lovgivning eller i medfør af anden lovgivning, når fravigelse er nødvendig for at sikre patientsikkerheden eller patienters og borgeres behandling, pleje og andre rettigheder m.v. i anden lovgivning eller i medfør af anden lovgivning, og disse betingelser ikke vil kunne opfyldes som følge af et ekstraordinært ressourcetræk hos sundhedsmyndighederne eller tiltag eller foranstaltninger, der er truffet med henblik på at forebygge eller inddæmme udbredelsen af en alment farlig sygdom her i landet.”</p> <p>Stk. 2 bliver herefter stk. 3.</p>
<p>§ 13. --- <i>Stk. 2.---</i></p>	
<p><i>Stk. 3.</i> Sundheds- og ældreministeren kan efter forhandling med transportministeren fastsætte nærmere regler om, hvilke oplysninger der skal meddeles i medfør af stk. 1 og 2, samt om meddelelsens form</p>	<p>12. I § 13, <i>stk. 3</i>, ændres ”transportministeren” til: ”vedkommende minister”.</p>
<p>§ 29. Medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning, straffes med bøde eller fængsel indtil 6 måneder den, der</p>	<p>13. I § 29, <i>stk. 1, nr. 1</i>, indsættes efter ”overtræder”: ”§ 13, stk. 1 eller 2, eller”.</p>

<p>1) overtræder § 21, 2) ---</p>	
<p><i>Stk. 2.</i> I forskrifter, der udfærdiges i henhold til loven, kan der fastsættes straf af bøde eller fængsel indtil 6 måneder for overtrædelse af bestemmelserne i forskrifterne</p>	<p>14. § 29, stk. 2, affattes således: ”<i>Stk. 2.</i> I forskrifter, der udfærdiges efter loven, kan der fastsættes straf af bøde eller fængsel indtil 6 måneder for overtrædelse af bestemmelserne i forskrifterne.”</p>
<p><i>Stk. 3.</i>---</p>	<p>15. I § 29 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:</p>
	<p>”<i>Stk. 3.</i> Ved udmåling af bøder til erhvervsdrivende efter forskrifter, der udfærdiges i henhold til loven, skal der tages hensyn til antallet af ansatte i virksomheden på gerningstidspunktet.”</p> <p>Stk. 3 bliver herefter stk. 4.</p>